

Enternasyonalist Proleter

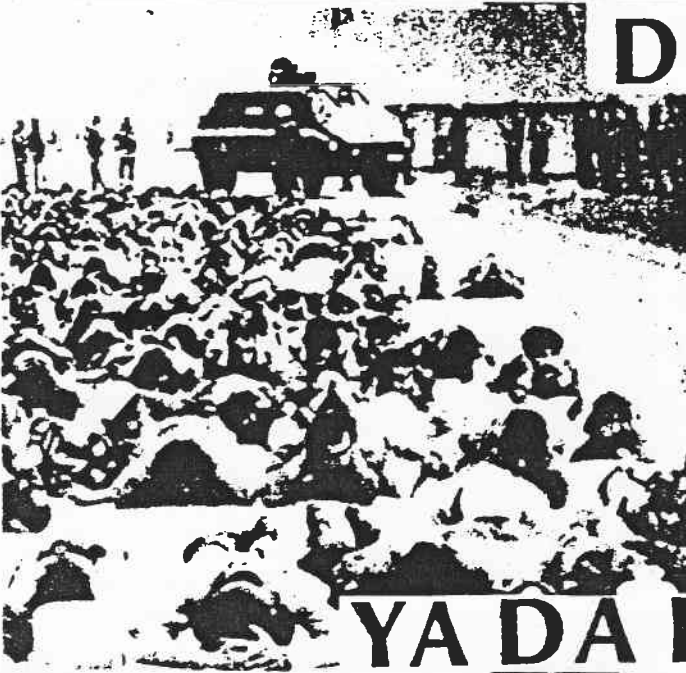
Enternasyonal Komünist Partisi

Nr.3 - Haziran 1982

Fiatı:1 DM 2,50 FF/20 FB/1 fl/1 FS/40 Lira

Kapitalist-emperialist dönemde YA BURJUVAZİNİN DİKTATÖRLÜĞÜ!

- Ya burjuvazinin diktatörlüğü, ya da proletar-
yanın diktatörlüğü. S.3
- Marksist açıdan burjuva demokrasinin gerçek
anlamı. S.2
- Türkiye - Polonya S.2
- Ecevit'in tutuklanması. S.5
- Diyarbakır katliamı ve türk devletin bütün
kanlı vahşetleri "demokrasiye dönüş" yolunun
aşamalarıdır. S.6
- Devrimci parti ve ekonomik mücadeleler. S.7
- Komünistlerin türkiyeli göçmen işçilerin
sorunları hakkındaki temel görevleri. S.11

YA DA PROLETARYANIN DİKTATÖRLÜĞÜ!

- Federal Almanyada kapita-
list sömürü ve güncel
baskılar. S.13
- polonyada işçi direniş
hareketi yaşıyor. S.14
- Polnyalı proleterler ile
enternasyonalist daya-
nışma S.1
- Paris 1871- Varşova 1981
demokratik tehlike. S.16
- Malvinas-savaşı. S.17
- Filistinli yığınların
direnişi. S.18
- Siyonizmin kanlı vahşi
saldırısı. S.18

Bizim Partimizi ne belliler: Marx'tan Lenine, Komünist Enternasyonalın ve İtalya komünist partisinin kuruluşuna (Livorno 1921) kadar politik devamlılığın iddiası; Enternasyonalın bozulmasına karşı, »bir ülkede Sosyalizm« teorisine karşı, Stalinist karşıdevrime karşı Komünist Solun mücadelesi; Halk-Cephesinin ve Faşizme karşı burjuva direnmenin reddi; kişiye bağlı ve parlamenter her politikaya karşı, işçi sınıfı ile bağ içinde devrimci teorinin ve örgütün zorlu tekrar kurulması.

Marksist açıdan burjuva demokrasi- sinin gercek anlamı

"Mantık ve tarih ile alay etmedikçe, ayrı ayrı sınıflar varolduğu sürece "arı demokrasi"den değil, ama yalnızca sınıfsal demokrasiden söz edilebileceği açıktır ("arı demokrasi"nin yalnızca ne sınıflar savaşımından ne de devletin niteliğinden herhangi bir şey anlayan bilisiz bir formül olmakla kalmadığını, ama bomboş bir formül de olduğunu söyleyelim ayrıca içinde, çünkü komünist toplumda, dönüşmüş ve bir alışkanlık durumuna gelmiş demokrasi sönecek, ama hiçbir zaman "arı" bir demokrasi olmayacaktır).

"Arı demokrasi", işçileri aldatmaya çalışan liberalin uydurma bir sözünden başka bir şey değildir. Tarih, feodalitenin yerini alan burjuva demokrasi ile, burjuva demokrasinin yerini alan proleter demokrasiyi bilir. (...)

Burjuva demokrasi, ortaçağa göre büyük bir tarihsel ilerleme oluşturmakla birlikte, her zaman dar, güdük, düzmece, ikiyüzlü bir demokrasi, zenginler için bir cennet, sömürülenler, yoksullar için bir tuzak ve bir aldatmaca olarak kalır, —kapitalist rejimde başka türlü olamaz. "Marksist Kautsky'nin anlamadığı şey de, işte marksist öğretinin büyük yapıcı ögesi olan bu gerçektir. Bu —temel— sorunda, Kautsky, her burjuva demokrasiyi zenginler için bir demokrasi durumuna getiren koşulların bilimsel bir eleştirisini yapacak yerde, burjuvaziden hiçbir "nezaket"i esirgemez.

İkkin bilginler bilgini Bay Kautsky'ye, Marx ile Engels'in, yorumcumuzun (burjuvaziye yaratmak için) utanç verici bir biçimde "unutmuş" bulunduğunu teorik bildirimlerini anımsatalım; sonra konuyu en anlaşılır bir biçimde açıklayacağız.

Yalnız ilkçağ devleti ile feodal devlet değil, ama "modern temsili devlet de ücretli emeğin sermaye tarafından bir sömürü aletidir" (devlet konusundaki yapıtında Engels).¹¹ "Devlet, savaşımında, devrimde, düşmanlarının zorla bastırılması için zorunlu olarak kullanılan geçici bir kurumdan başka bir şey olmadıgından, özgür bir halk devletinden söz etmek elbette saçmadır: Proletarya bir devlet gereksinimi duydukça, bunu hiç de özgürlük için değil, ama düşmanlarını bastırmak için duyacaktır. Ve özgürlükten söz etmek olanaklı bir duruma geldiği gün de, devlet, devlet olarak varolmaktan çıkar" (Engels. Bebel'e mektup, 28 mart 1875). "Devlet bir sınıfın bir başka sınıf tarafından ezilmesi için bir makineden başka bir şey değildir, ve bu, krallıkta olduğu denli, demokratik cumhuriyette de böyledir" (Engels, Marx'ın *İç Savaşı*'na önsöz).¹² Genel oy "işçi sınıfının olgunluk derecesini ölçmeyi sağlayan göstergedir. Güncel devlet içinde bundan daha çok hiçbir şey olamaz, hiçbir zaman da olmayacaktır" (devlet konusundaki yapıtında Engels).¹³ Kautsky, bu tezin, burjuvazi için kabul edilebilir bir nitelik taşıyan birinci bölümünü en baktırıcı bir biçimde yineleyip duruyor. Ama, bizim altını çizdiğimiz ve burjuvazi için kabul edilirmeyen ikinci bölüme gelince, dönem Kautsky onun sözünü bile etmeden geçiyor!). "Komün parlamenter bir örgenlik değil, ama aynı zamanda hem yasamacı hem de yürütmeci, etkin bir gövde olacaktı... Genel oy hakkı, her üç ya da altı yılda bir, halkı parlamentoda yönetici sınıfın hangi üyesinin temsil edeceği ve ayaklar altına alacağını (ver-und zertreten) kararlaştıracak yerde, tipki kendi işi için işçi ve yönetim personeli arayan herhangi bir işverene hizmet eden bireysel seçim hak-

TÜRKİYE - POLONYA

1980 ve 1981 senelerinde Türkiye'de ve Polonyada işçi sınıfının kendi çıkarlarını savunmak için sürdürdüğü direniş hareketi ordu tarafından vahşice kanlar içinde bastırılmıştır.

Moskova yanlıları ve tüm stalinist oportünist güçler sırf Türkiye'deki baskıyı protesto etmektedirler. Fakat buna rağmen Rusya ve tüm Doğu ülkeleri, Çin ve Arnavutluk dağıl, Türk devletinin başında bulunan cellatlarla kardeşlik ilişkileri sürdürmektedirler.

Washington yanlıları ise Polonyadaki baskıyı aldatıcı şekilde protesto ederken Türk devletini devamlı olarak desteklemektedirler. En iki yüzlü davranışta avrupalı emperyalist devletlerde görünmektedir. Türkiye'de ve Polonyadaki baskının ancak abartılmış biçimlerini protesto ederlerken aynı zamanda bol para ve maddi yardım devam etmektedirler.

Aslında Türkiye'deki ve Polonyadaki karşıdevrimci gelişimler ideolojik maskelerin değişik boyalar arkasında aynı temellere dayanan sömürünün varlığını açıklamaktadır. Türkiye'de Polonyada'gibi işçi sınıfı yetersiz bir örgütlenme ve bilinçleme ile olsa bile geniş bir direniş hareketine sarılmıştı. Her iki ülkede askeri müdahale tehlikesinde bulunan yerli kapitalist düzenin ve enternasyonal emperyalist çıkarların korunması için yapılmıştır. Her iki ülkede'de alınan ilk tedbirler IMF'nin (yani Dünya Para Fonunun) isteklerini yerine getirmiştir; dış borçlanmanın (Polonya da 27 mil-yon dolar, Türkiye de 25 milyon dolar) faizlerini ödemek için ücretler donduruldu, fiyatlara zam konuldu, banka faizleri artırıldı, ve fabrikaların (devamı altıncı sayfada)

Yazışma adresi:

WESTBERLIN

edition programm
Postfach 301 730
1000 Berlin 301

BRD-ÖSTERREICH

edition programm
Postfach 108
2000 Hamburg 6

Postscheckkonto 9635-107 — Berlin-West
Gert Eichhorn — edition programm

FRANSA:

Editions Programme
20, rue Jean-Bouton
75012 Paris

BELÇİKA/HOLLANDA:

J. A.
BP 199
1060 Bruxelles 6

İSVİÇRE:

Editions programme
12, rue du Pont
1003 Lausanne

DRUCK: Eigendruck

ViSDP: Gert Eichhorn
Postfach 301730
1000 Berlin 301

ka gibi, komünler biçiminde örgütlenmiş halka hizmet edecekti" (Paris Komünü konusundaki yapıt *Fransa'da İç Savaşta Marx*).¹⁴ (Leninin "proleter devrim ve dönem Kautsky"den)

YA idamlar, katliamlar, tutuklanmalar ile BURJUVAZİNİN DİKTATÖRLÜĞÜ! YA da tüm emekçilerle insanlığın kurtuluşu için PROLETARYANIN DİKTATÖRLÜĞÜ!

İşçiler, Yoldaşlar,

12 eylül'den beri Türkiye'deki burjuvazinin diktatörlüğü, bütün emperyalist devletlerin aktif desteği ile, işçi sınıfının, kentlerdeki ve kırlardaki yoksul kitlelerin ve ezilen kört emekçi yığınların sömürülmesini ve bastırılmalarını en vahşi şekilde yoğunlaştırdı. Burjuva demokratik parlamenter maskesi arkasında türk devletin etrafında siperlendikten sonra bugün açık devlet terörünü kullanarak en merkezleşmiş ve zırhlanmış şekilde örgütlenen türk burjuva güçleri katliam ve zulüm yolu ile hem yerli kapitalistlerin hemde dünya emperyalistlerin çıkarlarını kanlar içinde korumaktadırlar.

Cuntanın aldatıcı hedefi ekonomik, sosyal ve politik "anarşiyi" yok etmektir. Aslında bu "anarşiyi", demokratik dönemde, devletin ve faşist komandoların sürdürdükleri vahşi şiddet yetiştirmiştir ve işçi sınıfını öz savunma yoluna itmiştir. Sosyal direniş hareketlerini devamlı olarak bastırmak için "anarşi" askeri darbenin hazırlanmasında

bahane olarak kullanılmıştır. Fakat, bugün ise, "anarşi", yani kapitalist devlet terörü her gün idamlar, katliamlar, işkenceler, toplu tutuklanmalar, polis ve asker baskı operasyonları yolu ile, gittikçe keskinleşmektedir. Bunun en son taze örneklerinden biri Diyerbakır cezaevinde 35 kişinin kurşuna dizilmesi. Sosyal yönden, bütün sözlere rağmen, zamlar, pahalılık, işsizlik, fakirlik ve sefalet her gün yoğunlaşmaktadır. Türkiye'de patronlar, bankerler tüm burjuvalar zenginleşirken proleterler, yoksul köylüler ve ezilen emekçi kört yığınları kara

bulutlar altında kan dökmetedirler. Ekonomik açıdan ise, işçi sınıfının ve emekçi yığınların direniş hareketlerinin kanlar içinde bastırılmasıyla, Türkiye'deki üretim tekerrar gelişmektedir. Ama dünya pazarında türk kapitalist ekonomisi emperyalist ekonomik güçlere nazaren bağımlılık ilişkileri içersinde bulunduğundan dolayı Türkiye gittikçe borçlanmaya mahkumdur. Bu borçlanmanın faizlerini ödemek için türk burjuvazisi işçi sınıfının ve yoksul köylü yığınların üzerinden biriktirdiği zenginlikleri (yani artı-değeri) emperyalistlerle paylaşmaya mecburdur. Emperyalizmde karlarını arttırmak için türk devletini ücretleri durdurmaya ve ekonomik sömürüyü yoğunlaştırmaya itmektedir. Fakat üretimin ve sermaye birikimin gelişmesiyle türk burjuva ekonomisinin dünya pazarına bağımlılığı (yani ithalatlar ve borçlanma) artmaktadır. Böylece işçilerin ve emekçi yığınların gittikçe dahada yoğun şekilde sömürülmesi zorunludur. İşte Türkiye'deki proleter emekçi ve yoksul yığınlar açısından kapitalizmin yetiştirdiği çıkamaz.

Bu gerçek, devrimci komünistlerin hep iddia ettikleri gibi, kapitalist üretimin kaçınılmaz neticesidir. Bir azınlık sömürücü sınıfın zenginleşmesi için proleter ve emekçi yığınların devamlı olarak mülksüzleşmeleri, fakirleşmeleri, sömürülmeleri ve bastırılmaları şarttır. Türkiye'de yerleşen burjuva askeri açık diktatörlük yerli ve enternasyonal burjuvazinin çıkarlarını korumak için kapitalist düzenin yetiştirdiği çıkamaz tüm sosyal direniş hareketlere karşı savunmaktadır. Bundan böyle, küçük burjuva ve oportünist güçler Türkiye'deki devletin faşist askeri biçimine karşı daha "demokratik" bir devlet biçiminin gerçekleşmesi için mücadele etmek gerektiğini enayice iddia ederken, komünist devrimciler için tek kurtuluş yolu kapitalist devletin ve düzenin tamamen yok edilmeleridir. Bunun için bir gereci burjuva fraksyona karşı sözümona daha "ilerici" diğer bir burjuva fraksyonu ile ittifak kurucasına ve prensipsiz cephelede boğulacağına proleterler, bütün dünyada olduğu gibi Türkiye'de, tüm sınıflararası işbirlikçi etkilerden bağımsız olarak öz çıkarları için sınıfsal savaş metodlarını kullanmaları zorunludur. TÜRKİYE'DE BURJUVAZİNİN AÇIK TERÖR VE DİKTATÖRLÜĞÜNE KARŞI İŞÇİLERİN VE SÖMÜRÜLEN YIĞINLARIN TEK ÇÖZÜM YOLU ANTİKAPİTALİST TEMELLERE DAYANAN TÜM DEMOKRATİK

PARLAMENTER VEYA ASKERİ FAŞİST BURJUVA SÖMÜRÜ İKTİDAR BİÇİMLERE KARŞI VE ÜCRETİLİ KÖLELİĞİN YOK EDİLMESİYLE TÜM İNSANLIĞIN DÜNYA ÇAPINDA KURTULMASI İÇİN ENTERNASYONALİST KOMUNİST DEVRİM ÇERÇEVESİ İÇERSİNDE YER ALAN PROLETARYA DİKTATÖRLÜĞÜDÜR.

İşçiler, Yoldaşlar,

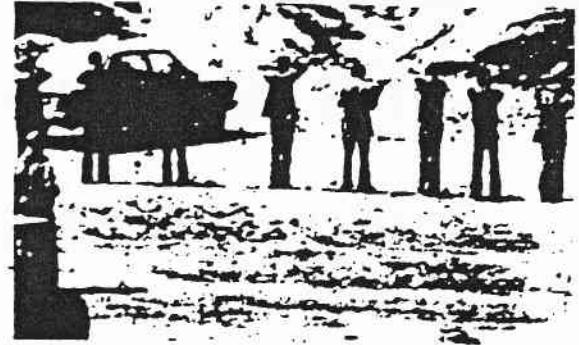
Türkiyeli proleterler, emekçi yığınlar ve ezilen kürt kitleler sırf türk devleti ve burjuvazisi tarafından sömürülmektedirler. Zira çıkarlarını savunmak ve keskinleştirmek için türk burjuvazisi, kapitalistleşmenin sonucu olarak mülksüzleşen, fakirleşen ve işsiz duruma itilen yoksul yığınların tümünü direkt olarak sömüremediğinden bu yoksul yığınları göçmenlik yoluna sürükleyerek iş güçlerini batı avrupalı kapitalistlere ihraç etmektedir. Böylece türk devleti ve burjuvazisi emperyalist batı avrupanın burjuvalarıyla ortaklaşa türkiyeli göçmen işçilerini sömürmekte ve elde edilen artı-değeri ile kârları paylaşmaktadır. Bugün Türkiyeli göçmenlerin Türkiye'ye yolladıkları dövizler Türkiye'nin en fazla ihraç ettiği malın getirdiği dövizlerden daha yüksektir. Avrupalı ve türk patronlar zenginleşebilmeleri için Türkiyeli göçmenler (diğer milliyetten göçmenler gibi) hem Türkiye'deki hem de Avrupadaki üretim zindanlarında en yoğun şekilde sömürülmektedirler. Bu gerçek dünya çapında kapitalist pazarın gelişmesiyle burjuva düzenin, kaçınılmaz olarak, oluşturduğu çıkmazın ve çelişkilerin neticesidir. Bu da şunu gösteriyor ki türk ve avrupalı patronlar, kapitalist rekabete ve bunalıma rağmen, proletaryanın sömürülmesinde birleşirlerken Türkiyeli işçiler Avrupadaki diğer göçmen ve yerli işçilerle birleşmeleri zorunludur. ÇÜNKÜ İŞÇİ SINIFIN MÜCADELESİ ENTERNASYONALDİR.

İşçiler, Yoldaşlar,

Türkiyeli işçilerin hem Türkiye'de hem de göç ettikleri avrupa ülkelerinde gördükleri sömürü ve baskı aynı şekilde tüm dünyadaki işçilere ile yoksul yığınlara patronlar ve devletler tarafından sürdürülmektedir. Emperyalist batı ülkelerde kapitalist devletler, demokratik maskesi arkasında, sosyal direniş hareketlerini bastırabilmek için devamlı olarak zırhlanarak siperlenmektedirler. Zaten emperyalist politik ve stratejik dengeyle etki alanlarını korumak için, demokratik ve barışçı palavralarını yana atarak, Türkiye'de, Fas'da, Güney Amerika'da olduğu gibi açık terör sürdüren devletlere en geniş yardım ve destek getirmektedirler. Demokratik kapitalist düzenlerde demokrasinin öngördüğü barışçı ve legalist sosyal ilişkiler, ancak proletaryanın mücadelelerini frenlemek ve felçe uğratmak için kullanılmaktadır. Bu da şunu gösteriyor ki demokratik devletlerdeki egemen sınıfların çıkarları işçi direniş hareketleri tarafından tehlikede bulundukları zaman demokratik burjuva güçler hiç tereddüt etmeden proletaryaya karşı en sistemli devlet terörü ve şiddetini kullanmaya hazırdırlar.

Doğu emperyalist bloku ise, Polonyadaki sürdürülen vahşi askeri baskı gösterdiği gibi, tüm yalancı "sosyalist" iddialara rağmen sözümona "işçi" geçinen devletler ancak proleter-

yaya karşı, tıpkı batı ülkelerde olduğu gibi, tavır takınmaktadırlar.

İşçiler, Yoldaşlar,

Dünya kapitalist düzenin oluşturduğu tüm ekonomik, sosyal ve politik çelişkilerin gidermek için, batı ve doğuda olduğu gibi çok sanayileşmiş ve henüz sanayileşme ile meşgul olan ülkelerde olduğu gibi, bütün devletler (herhangibi biçimde olurlarsa) işçi sınıfına ve emekçi yığınlara karşı siperlenerek baskı ve zulüm yolu ile burjuvazinin diktatörlüğünü kesinleştirmektedir. Bu iğrenç baskı ve sömürüye karşı bütün ülkelerin işçi sınıfı, enternasyonalist komünist devrimci yolun üzerinde, antikapitalist temellere dayanan mücadeleyi ve savaşı yitirtebilecek gerçek bir DÜNYA KOMÜNİST PARTİSİ etrafında birleşmeleri zorunludur. Çünkü her yerde aynı zamanda devrimin zafere ulaşması söz konusu değilse bile, dünya işçi sınıfı için devrimci savaş yönelimi ve hedefi aynıdır. Nerede olursa olsun, devrimci proleter mücadelesi güçlendiği takdirde, tüm dünya emperyalist iğrenç düzenin sarsılması ile böylece diğer bölgelerdeki işçi savaşıyla proleter devrim hızlanabilecektir.

PARLAMENTER VEYA ASKERİ, DEMOKRATİK VEYA FAŞİST, ÇEŞİTLİ BİÇİMLER ARKASINDA GELİŞEN BURJUVALARIN DİKTATÖRLÜĞÜNE KARŞI YAŞASIN PROLETARYANIN DEVRİMCİ DİKTATÖRLÜĞÜ.

Aslında bu Proletarlar

10M

ECEVİT'İN TUTUKLANMASI

10 nisan 1982'de askeri iktidar Bülent Ecevit'i tutukladı. Bu tutuklama belirli bir politik oyunun içersinde yer almakta , ve - Türkiye'li işçi ve ezilen yığınlar karşı tezgahlanan manevraların bir bölümüdür. 18 aydan beri kanlı ve vahşi baskı gittikçe yoğunlaşırken Ecevit'in tutuklanması aslında sömürülen proleterleri ve yoksul yığınları ilgilendirecek nitelikte değildir. 1970 senelerinde beri Ecevit ve temsil ettiği burjuva politik güçler "ortanın solunu" işaret ederek aslında sağın, yani burjuva ve küçük-burjuva çıkarların bataklığında yer alan, yolu devamlı olarak izlemiştir. Ecevit'in yönettiği çeşitli hükümetler döneminde Kıbrıs şoven ve gerici askeri çıkartmaya düzenlemedilermi? MSP'ile beraber koalisyon politikası sürdürülmedimi? Kahramanmaraş gibi katliamları tezgahlayan güçlerin kanlı faaliyetlerine göz yumulmadımı? Ecevit ve CHP ak günleri gösterirken Türkiye'li proleterlerin ve ezilen yoksul yığınların üzerine kara bulutları salıveren güçlere devamlı olarak engel olmayarak aslında bu güçlerin tezgahladıkları iğrenç oyunlara ister istemez yardımcı olmuştur. Ecevit hükümetleri döneminde sıkıyönetim (kısmen olsa bile), işkenceler tutuklanmalar, katliamlar direnen işçilere ve sömürülen tüm yoksul kitlelere karşı türk devleti tarafından silah olarak kullanılmadımı? Faşist tehlikesine karşıymış gibi görünerek aslında işçi sınıfını burjuvaların kendi çıkarlarını savunmak için ortaya koydukları kanunlara ve kurumlara saygı göstermeye davet ederek proletaryanın mücadelesini frenlemiştir ve inisiyatif gücünü burjuvaların ellerinde kalmasını temin etmiştir sayın Ecevit hükümetleri.

Peki askeri iktidar minehtar olucağına neden tutukluyor Ecevit'i? Çünkü dün parlamenter dönemde ister iktidarda ister muhalefetteyken Ecevitin yararlanabildiyse türk kapitalist devleti bugün de Ecevit'i ve temsil ettiği güçleri hapse sokarak yarın işçilerin bu halkçı geçinen ve aslında barışçı legalist stratejisi öneren sözümona "ilerici" güçlerin etkisi altında kalmaları için şimdiden hazırlıklar gelişmektedir. Yani Ecevit'i tutukluyarak askerler gelecekte türk devletini dayandığı burjuva değerlere en büyük saygı gösteren ve politik program olarak ancak türk burjuva kanlı düzenin üzerine bir liberal boya çekilmesini amaçlayan bir politikanın kaçınılmaz olarak gelişecek olan işçi direniş hareketini başına gelebilmesini hazırlamaktadırlar.

Proletaryayı aldatmak için tezgahlanan bu oyun neden bugün gündededir? Çünkü askeri darbe işçi sınıfın mücadele gücünü bugün kanlar içinde boğmuşsa bile tarihsel açıdan türk devleti bir çıkmazdadır. Üretim tekrar grevsiz başlamıştır ve milli türk burjuvazisine büyük kârlar temin etse bile Türkiye'de kapitalist gelişim dünya pazarına bağımlı olduğundan türk burjuva ekonominin borçlanması gittikçe artmaktadır. Bununla beraber enternasyonal finans sermayeye ödemesi gereken faizlerde artmaktadır. Zira emperyalist güçler ve onların çıkarlarını savunan ve yöneten Dünya Para Fonu (IMF) Özal gibi

uşakların yardımına dayanabil mektedir fakat böylece işçi sınıfın ve ezilen kitlelerin yaşama koşulları pahalılık, işsizlik, yolu ile gittikçe kötüleşeceklerdir. Bugün burjuva devlet terörü ne kadar yoğunlaşarsa askeri cuntanın çıkamazda bulunmasını engelleyememektedir. Zaten bu gerçeği bütün yerli ve enternasyonal politik stratejiler gayet iyi biliyor: ister istemez tüm darbele-re, zulme baskıya rağmen işçi sınıfı tekrar direniş yoluna atılması kaçınılmazdır.

Bundan böyle Ecevit'i tutuklayarak askeri cunta satranç oyuncusu gibi girdiği tarihsel çıkmazı uzaklaştırmak için bir taş kullanmaktadır. Bu manevranın ilk amacı kamu oyununu Ecevitin durumuyla ilgilendirerek her gün en yoğun şekilde bastırılan, katledilen, tutuklanan, işkence gören, idam edilen mücadeci işçilerin ve devrimci militanların durumunu unutmamak ve bu arkadaşları daha sert şekilde vurabilmektir. İkinci amacı yarın politik ve sosyal durum kaynarsa şimdiden yeni bir demokrat ve ilerici boyadan faydalanarak sanki işçilerden ve ezilen yığınlardan yana imiş gibi görünen Ecevit'i ve onun etrafındaki burjuva fraksiyonu tekrar işçi sınıf mücadelesini sınıflararası işbirlikçilik bataklığında frenleyebilecek güce dönüştürmenin koşullarını hazırlamaktır.

Gün geçtikçe kurucu Meclisin çalışmaları ilerledikçe de bu ikinci amaç yani işçilerin direniş enerjisinin Ecevit gibi liberal demokrat palavralar öneren güçlerin etkisi altında kalması büyük önem taşımaktadır.

Türkiye'li işçiler cuntanın sürdürdüğü baskıya karşı olarak etkili bir şekilde mücadele edebilmeleri için bu tip tuzaklardan uzak kalmaları şarttır. Bugünkü açık burjuva diktatörlüğün kökü kapitalist sömürüye dayanmaktadır. Kapitalist devleti yıkmadan önce bile işçiler kendi günlük yaşama koşullarını, politik ve sendikal örgütlenme haklarını elde edebilmeleri için burjuva bir fraksiyona karşı onlara yakın görünmeye çalışsan diğer bir fraksiyon ile çıkmaz teşkil eden ittifaklar kurucaklarına ancak kendi öz kuvvetlerine örgütlenmelerine ve sınıfsal eylem yöntemlerine sarılmaları gerekmektedir.

Ecevit döneminde polisler yürüyüş yapan işçileri korurken

DİYARBAKIR KATLİAMI ve türk devletin bütün kanlı vahşetleri "demokrasiye dönüş" yolunun aşamalarıdır

21 mart 1982 günü Diyarbakır cezaevinin 35 v3 37 koşuşlarda türk devletin askeri cellatları tarafından 38 tutuklu haince katledildi ve 40'a yakın ağır şekilde yaralandı. Katliilen ve yaralanan tutukluların tümü PKK örgütün kadro ve taraftarlarıydılar. Hatta öldürülenlerin aralarında PKK Merkez Komitesinin üyesi Mazlum Doğan'da vardı.

Bu iğrenç katliam, çoğu defa gösterdiğimiz gibi, çoktan beri düzenli bir şekilde sürdürülen bir kanlı vahşet, baskı, zulüm ve katliam politikasının içersinde yer almaktadır. Bu politika, 1923'de ilımlı burjuva anti-emperyalist milli kurtuluş hareketinin neticesi olarak anti-proleter karşı-devrimci temeller üzerinde kurulan burjuva türk devletin devamlı bir şekilde çeşitli tek partili, parlamenter-askeri biçimlerin arkasında, gittikçe yoğunlaştı ve keskinleşti. 12 Eylül'den beri, kapitalist sömürünün yarattığı sefalet, fakirleşme ve mülksüzleşmeye karşı direnen proleter kitlelerinin ve ezilen yoksul yığınlarının direniş gücünü bastırmak için türk devleti parlamenter biçimi altında geliştirdiği baskı politikası yetmediğinden işçi ve ezilen tabakalarının, sosyal hareketini "kökünden" temizlemek için türk burjuvazisi, emperyalist devletlerin yardımıyla, en merkezleşmiş açık şiddet, terör ve baskı metodlarına sarıldı.

Çünkü karlarını, milli üretimi (yani işçi sınıfının ve ezilen yığınların sessiz sömürülmesini) garantilemek için, türk burjuvazisi kapitalistlerin enternasyonal ve

tarihsel sömürü tecrübelerinin ışığında, gayet iyi biliyor ki en yoğun şiddet ve terör zorunludur. Bundan böyle bugüne dek 14 devrimci militan asıldı, 200'e yakın idama mahkum oldu, toplu davalar sayesinde 4100 militan için idam talebi askeri savcılar tarafından istendi, yüzlerce emekçi işkence altında öldürüldü ve polis operasyonları sırasında haince kurşunlandı.

Fakat türk kapitalistler bir taraftan hegomonyalarını daha derin şekilde sağlamlaştırmak için yoğun şiddete başvururken diğer taraftan kurdukları düzenin güvenliğini uzun vaade'de garantilemek için ve işçi sınıfı ile ezilen yığınlarını güçlü sınıfsal mücadeleden uzak tutmak için liberal demokratik sözler ve tuzaklar hazırlamaya mecburlar. Böylece 12 eylülün ilk gününden (beri demokrasiye dönüş gibi palavralar ve tedbirler arkasında mevzilenmektedirler kurucu meclis, kasım 1982'de düzenlenecek Referendum gibi liberal operasyonlar polis ve askeri operasyonlarını tamamlamaktadırlar. Bunun için açıkca şunu iddia etmek gerekiyor: kapitalist Türkiyede demokrasiye dönüş ancak işçilerin ve yoksul kitlelerin kanlı bastırılmaları ile ve en merkezleşmiş burjuva terör politikası ile gerçekleşmektedir ve gerçekleşecektir.

Kapitalist askeri diktatörlük gölgesinde gelişen "liberal" ve "demokratik" tedbirlerle karşı, tüm tuzaklara karşı türkiyeli proleterlerin, yoksul yığınların ve ezilen kürt kitlelerin tek kurtuluş yolu kendi öz sınıfsal mücadele metodlara başvurmalarına zorunlu olarak bağlıdır.

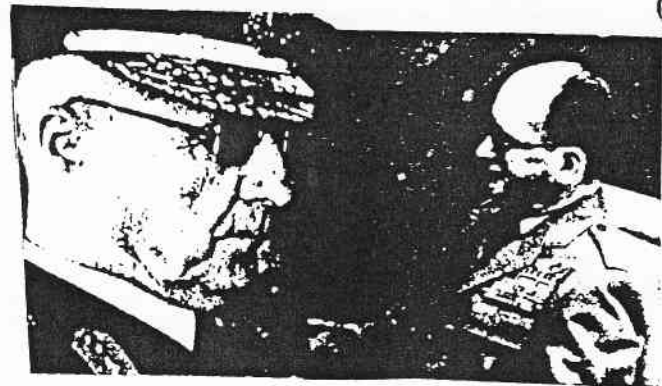
TÜRKİYE - POLONYA

(ikinci sayfanın devamı)

kâr oranını artırmak için işsizlik yoğunlaştırıldı. Her iki ülkede bu antiproleter önlemleri garantilemek ve gerçekleştirmek için devlet terörü sürdürülmüştür: grevler yasaklanmıştır, partiler kapatılmıştır, Polonyada 50 000 kişi Türkiyede 140 000 kişi tutuklanmıştır, yüzlerce işçi ve militan katledilmiştir, işkenceler yoğunlaşmıştır. Ancak Türkiyede öldürülenlerin sayısı daha yüksektir!...

Polonyada olduğu gibi dünya burjuvazisi kapitalist diktatörlüğün açıkca kesinleşmesine aktif olarak yardımcı olmuştur. Çünkü bu ülkelerde hem Doğulu hem Batılı emperyalist devletlerin stratejik, politik ve ekonomik çıkarları büyük yer almaktadırlar.

Her iki ülkede reformcu ve sınıflararası işbirlikçi güçler, burjuvazi gittikçe siperlenirken, işçi sınıfını felçe uğratmaya çalışmıştır. Çoğu defa ifade ettiğimiz gibi türkiyedeki askeri cunta parlamenter dönemin doğal uzantısıdır. Demokratik palavralarda polonyadaki işçi sınıfının içersinde olduğu gibi türkiyeli işçi sınıfın ve yoksul kitlelerin içersinde onları etkisiz hale getirmek için şaşırtıcı yanılmalar yaymıştır.

Son olarak türkiyedeki ve polonyadaki gelişmeler şunugösteriyor ki kârlarını savunmak için ve dünya ekonomik bunalımın devamlı olarak yetiştirdiği rekabetin üstünden geçmek için ve böylece yeni bir dünya savaşına hazırlanabilmek için dünya burjuvazisi evvela proletaryaya karşı savaş ilan etmektedir. Bunun için her ülkedeki burjuva diktatörlüğü ne karşı etkili bir şekilde direnebilmek için tüm işçi sınıfları kendi kurtuluşlarını ve böylece tüm insanlığın kapitalist ve emperyalist cehenmeden kurtuluşunu ancak proleter enternasyonalizm bayrağına sarılarak sağlayabileceklerdir!

Devrimci parti ve ekonomik mücadeleler

İşçi sınıfsal parti ile ekonomik ve güncel mücadelelerinin arasındaki ilişkiler sorununu silahlı ayaklanma ve proleter diktatörlüğün kaçınılmaz aleti olan işçi devrimci partinin niteliğine ve devrimci görevine bağlıdır.

İşçi sınıfının ayaklanması ve kendi öz diktatörlüğünü kurması proletaryanın burjuvaziye karşı sürdürdüğü devrimci mücadelenin en gerekli, zorunlu ve önemli aşamalarıdır. Bu görevler her yerde ve her zaman (ancak güncel isteklerin gerçekleşmesi işçi partisinin tek hedefi olduğunu iddia eden Bernstein tipi tüm reformistlerin savundukları tezlerle karşı) sınıfsal partinin devamlılığını sağlamak, tadırlar ve partinin politik, taktik, örgütsel gelişmesini yöneten temel ilkelerini teşkil etmektedirler.

En sağlam şekilde örgütlenmiş ve mücadelelere iştirak ederek büyük savaş tecrübesi edinmiş bir parti olmadıkça, kesin hedefler için devamlı olarak savaşan ve belirli bir programa dayanan, en sert disipline sarılan ve işçi diktatörlüğünü tek olarak (yani yalnız başına fakat işçi yığınlarını en geniş şekilde etkileyerek) yönetmeye hazır olan bir örgüt olmadıkça, devrimci mücadelenin zafere, yani komünist kurtuluşa, ulaşması olanaksızdır. Dış ve iç burjuvazinin büyük etkisine karşı, küçük-burjuvazinin işçi sınıfının üzerine sürdürdüğü bozucu ve çürütücü etkilerine karşı savaşın başarılabilmesi ve böylece içreng kapitalist düzenin tamamen yıkılması imkansızdır.

Aynı şekilde silahlı ayaklanmanın devrimci proleter partisi tarafından planlanması, düzenlenmesi ve yönetilmesi şarttır. Zaten işçi sınıfsal partisi bilhassa bu görevi yerine getirmek için kurulması zorunludur. Bu sorumlulukları gerçekleştirmek için kurulan devrimci parti en devamlı şekilde hazırlanması gerekmektedir. Çünkü yıkılmasını amaçladığı sınıf düşmanın koruma ve hücum olanağı büyüktür: evvela feodalizme karşı sürdürdüğü devrimci savaşı ve sonra proletaryaya karşı devamlı mücadelenin ve proletaryanın emperyalist döneminde içine yaydığı oportünist güçlerin etkisinin sayesinde büyük politik egemenlik ve baskı tecrübesine sahiptir.

Bu koşullar karşısında proletaryanın devrimci hazırlanmasını, ayaklanmasını ve öz iktidarını (yani diktatörlüğünü) kendiliğinden gerçekleştireceklerini iddia eden tüm fatalist (kaderci) görüşler devrimden vaz geçmek demektir. Bu üstün devrimci gerekçe ve ihtiyaçlardan dolayı komünist partisi en yüksek derecede merkezleşmesini öngürür. Örgütsel sorunlarda olduğu gibi tüm eylem biçimlerinde ve alanlarında fatalizmi ve federalizmi redetmektedir. Ancak komünistlerin örgütsel düzeyde merkezleşmeleri işçi sınıfının öncü kesimlerinin tüm proletaryayı yönetebilme-lerine izin verebilir.

Bu ilkelere dayanarak komünist hareketi partinin kuruluş sorununda da kaderciliği redetmektedir: zira parti en yüksek ve yoğun devrimci mücadele döneme ancak önceden teorik, programatik ve taktik açıdan hazırlanmış olarak, sağlam şekilde örgütlenmiş olarak ve geniş savaş tecrübesi edinmiş olarak girmesi zorunludur. Gayet tabii devrimci eylemler kendiliğinden değerli önder ve mücadeleci militan yetiştirecektir ama bu gelişme geçerli olabilmesi için ancak partinin merkezci yönetmenliği çerçevesi içerisinde yer alması lazımdır. Ancak proleter partisi evvelden proletaryanın tüm devrimci görevlerini gerçekleştirmeye hazır olduğu takdirde sınıf savaşı işçilerin tüm mücadele güçlerini birleştirerek ve bütünleştirerek proleter ihtilalin büyük görevlerini yerine getirilmesine yol açabilmektedir.

Ancak komünist öncülerin de-

vamlı mücadelesi ve eylemleri milyonlarca proleterlerin mücadelesini zafere kadar yöne-tembilir.

Zaten 1920'de İtalyan Komünist Solu bu gerçeği açıkça hatırlatmaktaydı ve şunu devamlı olarak söylemekteydi. Parti yığınları bekleyebilir; fakat kitleler zafere kavusmak için partinin kuruluşunu bekleyemezler. Bolşevik partisi gibi çelik Rusyadaki devrimci zafer temellere ve burjuvazinin karşı-devrimci stratejisine karşı işçi sınıfının tüm enternasyonal ve tarihsel tecrübesinin ışığında kendi öz stratejisiyle karşı koyan bir parti var olmasına bağlıydı; hem temmuz 1917 devrimci koşulların henüz tam olgun olmadıklarından dolayı kitlelerin mücadelesini sabrettiren ve ekim 1917'de tüm koşullar artık olgunlaşınca silahlı ayaklanmayı başlatarak yöneten bir parti olmasaydı devrimci rus yığınların enerjisi boşa uçup 1919'da Almanyada olduğu gibi hiç bir neticeye varamazdı.

Bundan böyle bugünkü en önemli tarihsel görevlerden biri tüm proleter yığınların bütünleşmeleri ve birleşmeleriyle devrimci hazırlanmalarının gerçekleşmesidir. Bu görevin yerine getirilmesi de dialektik olarak iki koşula bağlıdır: bir taraftan partinin kurulması, gelişmesi, güçlenmesi ve diğer taraftan işçi sınıfının geniş kesimlerini etkiliyebilecek ve yönetebilecek güce sahip olması çünkü proletarya hareketi geçmedikçe parti sırf kendi gücü ile devrimi kendi kendine "yapamaz".

bizim enternasyonal yayınıımız:

Yunanistanda

κομμουνιστικό
πρόγραμμα

Güney-Amerikada

EL PROLETARIO
(Proletarios de todos los países, unidos)

Kuzey-Afrikada

الشيوعي
الحزب الشيوعي الإفريقي

Cezairde

el-oumami

Brazilyada

PROLETÁRIO
(Proletários de todos os países, unidos)

Devrimci parti ve ekonomik mücadeleler

Bolşevik partisi ancak sovyetlere dayanarak devrimci iktidarı yönetmekteydi çünkü sovyetler parti haricinde olan fakat partiyi kendi dogal savaşı önderleri olarak kabul eden yığınların en geniş kesimlerini örgütlemekteydiler. Kızıl ordu parti tarafından yönetilmekteydi ve düzenlenmekteydi fakat çoğunluğu "partisiz" proleterlerden ve yoksul köylülerden oluşmaktaydı.

Leninin iddia ettiği gibi bolşeviklerin etkisi altında olan (ve bundan dolayı işçi çıkarlarını en tutarlı şekilde savunan) fakat en geniş proleter kesimlerini düzenleyen sendikaların desteği olmasaydı ve bu sendikalar bolşevik partinin kurduğu sovyetler iktidarının ekonomik ve askeri politikasına iştirak etmeseydiler proleter diktatörlüğü iki buçuk ay bile ayakta duramazdı.

Aynı şekilde partinin evvel-den kitlelerin üzerine etkisi olmasaydı ve yığınların ayaklanmanın ve diktatörlüğün kurtuluşları için tek çözüm yolu olduklarını benimsemişlerseydi ve en büyük fedaları kabul etmişlerseydi devrimci ayaklanmanın zafere ulaşması olanaksız olurdu.

Devrimden önce ve devrimden sonra komünist partisi her zaman işçi sınıfının öncü ve azınlık kesimlerinden oluşmaktadır. Bunun için proletaryanın devrimci hazırlanması ve devrimin zaferi partinin proletaryanın içersindeki etkisinin gelişmesine bağlıdır.

Bu görevde burjuva devletin yıkılmasından sonra iktidar proletaryanın eline geçtiği zaman bile yani parti yeni devrimci devlet mekanizmasını kullanarak kapitalist çıkarlarını yok etmeğe başlayarak ve burjuvaziyi mülksüzleştirerek etkisini tüm sömürülenler arasında genişletmeye çalıştığı dönemde de gündemdedir.

Partinin etkisinin yığınlar arasında yayılması sırf propaganda ve ajitasyon yoluyla gerçekleşemez; işçi mücadeleleri iştirak etmekte bir örgütlenme ve etki kazanma çalışması ve aletidir. İtalyan Komünist Partisini idare ettiği sürecinde Komünist Solu Komünist Enternasyonalın 1922'deki 4ncü Kongresinde savunduğu tezlerde şunu hatırlatmaktaydı: "Güncel özlmler için yürütülen eylemler sayesinde komünist partisi kitleler ile

kontakt kurarak yeni elemanlar kazanıyor: pratik tecrübenin ortaya koyduğu derslerin anlamını propaganda yoluyla açıklayarak parti kendine kitlelerin sempatisini çekiyor ve etrafında hem yığınların en derin kesimlerine hem de partini yönetici merkezine bağlı bir örgütsel alan yetiştiriyor. Böylece sınıfın birleştirici disiplini hazırlanmaktadır. Bu da sendikaların, işçi kooperatiflerin ve işçi sınıfın çıkarlarını korumak için bütün kurulan örgütlerinin sistematik denetimiyle. Mümkün olduğu kadar acele şekilde buna benzer örgütler partinin tüm eylem alanlarında kurulmaları gerekir: silahlı mücadele ve askeri eylemler, eğitim ve kültür, gençler ve kadınlar arasında çalışma, ordunun içersinde hücrelerin kurulması v.b.."

*gerçekleşebilir.

Bu çeşitli eylem alanları çerçevesi içersinde sendikal mücadeleler yer almaktadırlar. Sendikal mücadeleler en geniş proleter yığınların maddi çıkarlarına dayandıklarından dolayı, yani teorik açıdan tüm proletaryayı ilgilendiklerinden, hem partinin etkisinin genişlemesine hem de en önemli sosyal güçlerin örgütlenmesinin büyük bir temelini oluşturmaktadırlar.

Diyalektik olarak partinin

çekirdeğini kurmak amacıyla propagandanın ve marksizmin temel ilkelerinin savunulması ve yayılması ile belirlenen ilk aşama'dan itibaren partinin gelişmesinin, amaçladığı tüm görevlerin gerçekleşmesinin kaçınılmaz olarak temel koşulu işçi mücadelelere iştirak etmesine bağlanmaktadır. Böylece parti hem proletarya arasında etki alanının genişlemesini hem de en öncü, mücadeleciler ve politik açıdan olgun elemanların kendi kapalı merkezleşmiş ve disiplinli örgütün içinde yer almalarının olanağını temin edebilmektedir.

Elbette partinin belli bir dönemde proletaryayı etkileme ve yönetme gücü diyalektik olarak sürdürdüğü çalışmalarının eylemlerinin ve davranışının devamlılığının ve onun haricinde, gelişen, sosyal hareketlerini etkiliyen subjektif ve objektif koşullarının neticesidir. Bu koşullar marksizm2 ihanet eden stalinci karşı-devrimden, ekonomik durumun gelişmesiyle burjuvazinin ve oportünizmin tezgahladıkları bileşik oyunlardan, kapitalist diktatörlüğün kullandığı biçimlerinden ve silahlarından, sözümona devrimci geçinen ve burjuvazinin kurduğu tuzaklara düşen örgütlerin yanılgılarından oluşmaktadır.

bizim enternasyonal yayınıımız:

Almanyada

Internationale Kommunistische Partei

Proletarier

Kommunistisches Programm

aller Länder, vereint! Ein!

programme communiste

Fransada

le prolétaire

bimensuel

parti communiste international (programme communiste)

İtalyada

il programma comunista

İspanyada

el programa comunista

İngilterede

COMMUNIST PROGRAM

,Proletarios de todos los países, unidos!

El Comunista

Bundan dolayı partinin sürdürdüğü mücadele devamlı olarak objektif koşulların materyalist değerlendirilmesine (ve öncü örgütün sosyal ve politik gelişmesinin üzerine etkici gücünün geçici sınırlarının belirlenmesine) ve tüm iradecilik nitelikte sapmalardan uzak kalmak için proleter devrimin programatik ve politik hedeflerinin en keskin şekilde müdafasına dayanması şarttır. Çünkü iradecilik ve "hemencilik" (yani sözümona acele neticelere varmak için en geniş tavizleri ve ittifakları kabul eden tasfiyecilik) kandırıcı başarılar adına teori, ilkelere, program ve taktik arasındaki sağlam bağı yok ederek sınıf mücadelesinin geleceğini bir anın koşullarına feda etmektedirler.

Engels dediği gibi "bir günün geçici çıkarları adına önemli tarihsel görevlerin unutulması oportünizmden başka bir şey değildir ve olamazdır." Böylece tüm iradecilere ve "hemencilere" karşı partinin "güncel" davranışı oportünizmden ayrı kalarak devamlılıkla komünist ilkelere bağlı olduğunu açıkça hatırlatmamız zorunludur. Bu kesin davranışın sayesinde partinin örgütsel gelişmesi ve proleter yayı etkileme gücünün genişlemesi aynı devrimci hazırlanmanın iki bağlı etkenleri olabilirler.

* * *

Sendikal düzeyde güncel mücadelelerde en önemli sorun böylece bu hareketlerin hedeflerine ve partinin onları devrimci hazırlılığın özel alanına dönüştürebilmesine değinmektedir.

Kâr oranının ve iş gücünün sömürülme nisbetini etkileyen burjuvalar ile proleterler arasındaki güncel mücadele işçilerin yaşama ve çalışma koşullarının müdafasının ilk aşamasıdır. Komünistlerin amacı bu ilk mücadeleyi geliştirmek, genişletmek ve örgütlendirmektir. Çünkü kendi çıkarlarını savunamayan bir sınıf nihai kurtuluşu için geniş bir hücum ve ayaklanma hareketini hiç bir zaman sürdüremez. Bu müdafa güncel mücadelesi kapitalizmin yarattığı ve gittikçe yoğunlaştırdığı işçiler arasındaki rekabete karşı işçi dayanışmasının ilk aşamasını oluşturur.

Fakat Engelsin hatırlattığı gibi "burjuvazinin egemenliğini yıkmak için sendikalar-

dan ve grevlerden üstün bir güç zorunludur" ("emekçi sınıfların İngilteredeki durumu"). Bunun için bir politik mücadele hareketi, partisi, silahlı ayaklanma ve diktatörlük zorunludur. Zira "grevler bugünkü sosyal düzenin temelini teşkil eden rekabete karşı, yetersiz şekilde olsa bile, geliştiklerinden dolayı, bu sosyal düzen için en büyük tehlikeyi oluşturmaktadır" çünkü Marx ve Engels Manifesto'da iddia ettikleri gibi "savaşımalarının gerçek meyvesi, hemen aldıkları sonuçlardan çok, işçilerin durmadan genişleyen birliğidir".

Kapitalizmin yetiştirdiği rekabetin tamamen yok edilmesi, işçi yığınların bölünmesini hareket eylem ve direniş birliksizliğinin aşılması, değişik mücadele düzeylere ve alanlara rağmen devamlı bütünleşmeleri ancak bir politik hareketin sayesinde gerçekleşebilir. Ancak partinin bu değişik mücadelelere bir birlik yön vermesiyle (devrimci hazırlılığı ve hücumu yaklaştırarak) sınıf mücadelesi ilerleyebilir.

Hatta proleter diktatörlüğün partiye en yoğun politik, ekonomik ve kültürel imkanlarını tanıdığından tüm işçi sınıfının tamamen birleşmesi ve bütünleşmesi ancak komünist devrimin politik zaferiyle mümkün olacaktır.

Böylece bu tarihsel geçici dönemde komünizmin dünya çapında yerleşmesiyle sınıf ayrılıkların ortadan kalkıncağa kadar sömürülen sınıfın içerisindeki bölünmeler giderilebileceklerdir. Zaten burjuvazinin sendikal hareketini et-

kisiz hale getirmek için hatt devlet mekanizmasının içersine sokmak için (bu da değişik şekilde ve ölçüde olsa bile batılı emperyalist ülkelerde ve doğu emperyalist blokun ülkelerinde görüldüğü gibi) ve her yerde sarı sendika kurmak için gösterdiği çabalar ve manevralar burjuva düzeni için işçilerin birleşmesi ve böylece güçlenmeleri ne kadar tehlikeli olduğunu açıkça ispatlamaktadır.

Bundan böyle komünistler sendikal ve güncel mücadelelerin kısmi ve yarın olsa bile oluşturdukları dayanışmanın gücün tüm olanaklarını işçi sınıfının savaşını yoğunlaştıracabileceklerini göstermeleri önemli bir görevdir ve proleteryanın devrime hazırlığını ilerlete bilmektedir. İşte bu nedenden komünistler güncel mücadelelerin sınırlarını kabul etmelerine rağmen bu sınıf mücadelenin ilk adımlarına sırtlarını döneneğine bilakis devrimci stratejiye bağlama çalışmaktadır.

(devamı onuncu sayfada)

FİLİSTİNLİ ...

(onsekizinci sayfanın devamı)

Nota: İsrailin güney Lübnana vahşi saldırısı ile, yerli tüm arap devletlerin filistinli yığınların katliamına seyirci kalmaları ve hatta amerikan emperyalizmi ile el verişli tavır takınmaları F.K.C. stratejisi ve politikasının ne kadar yanlış ve tutarsız olduğunu feci bir şekilde ispatlamıştır.

15 Haziran 1982

Devrimci parti ve ekonomik mücadeleler

Güncel ve ekonomik mücadele "Komünizm savaş okuludur"

Sermayenin güncel sömürsüne karşı direniş ve karşı koyma aslında tüm işçi sınıfını ilgilendirmektedir. Sınıfsal sendikal hareketin ilk görevi en geniş ücretli sömürülen yığınlarını birleştirerek ve örgütleyerek, bölgesel ve yerel dar çıkarlarını aşarak tüm emekçileri birleşik ve ortak maddi çıkarlar müdafası etrafında toplamaktır. Bunun içinde sendikal hareketin çalışmaları bilhassa (göçmen, tarımda ve küçük fabrikalarda çalışan işçiler gibi) en yoksul, sömürülen ve örgütlenmeye güçlük çeken işçilere doğru gelişmesi lazım.

Aynı zamanda sendikal savaşın kapitalist sömürünün asıl nedenlerine karşı değil fakat kısmi neticelerine ve sonuçlarına karşı mücadele ettiğinden dolayı, sömürünün kökünü yok edemediğinden ancak geçici çağre getirdiğinden dolayı komünist partisi ekonomik ve güncel mücadelelerini hiç bir zaman nihai hedefi olarak tanımlamamaktadır ve kapitalist sömürünün yıkılışı sırf politik idarenin elde edilmesiyle gerçekleşeceğini işçiler arasında devamlı olarak savunmaktadır.

Bu görüşten ayrı tüm diğer görüşler ancak işçileri burjuva etkisi altında ve tradünyonist çerçevesi içersinde hapis olarak tutmaktadır. Bu da Engelsin Bernsteina hatırlattığı gibi ingiliz işçi hareketinin yanılgısının ortaya koyduğu büyük dersidir. "Ücretlerin zamu ve çalışma gününün azatılması dar çerçevesi içersinde gelişen ingiliz işçi hareketi bu grevleri geçici hareket örgütlenme ve propaganda aleti olarak kanıtlaştığına nihai hedef olarak kabul etmiştir..." (Bernsteina mektubu). Bundan böyle grevlere rağmen işçi hareketin hiç bir şekilde gelişemediğini açıklıyordu.

Bu güncel mücadeleleri bu dar çerçeveden kurtarmak için ve devrimci propaganda ve örgütlenme aletlerine dönüştürmek için politik öncü gücü bu hareketlere isttirak ederek kendiliğinden hiç bir zaman veremeyecekleri devrimci yeteneğini ve gücünü getirmesi zorunludur. Zaten bu gerçeği Lenin "ne yapmalı" broşüründe gayet açık şekilde ifade ediyor.

Devrimci dönemlerde işçilerin güncel mücadeleleri ve ekonomik örgütleri en geniş proleter kitlelerin seferberliği için önemli rol oynayabilmektedirler ve böylece ayaklanmayı ve işçi iktidarını hazırlayan parti iktidarın elde edilme stratejisinde bu örgütleri etkileyerek onların imkanlarına dayanabilir.

Ekonomik ve güncel mücadeleleri örgütlenme ve ajitasyon merkezleri olarak, talimatlarını yayma gücü olarak, en öncü proleter kesimleri politik istemler için ve hatta ayaklanma için savaşırken en derin işçi yığınlarını mücadeleye yükselten kaldıraç olarak büyük önem ve ağırlık taşımaktadırlar. Zaten silahlı ayaklanmayı hazırlayabilmek için yığınların genel grevi burjuva sömürünün mücadelesine savunma güçlerini felç etmek zayıflatmak ve dağıtmak kabiliyetini göz önünde tutmamız zorunludur.

Parti proleterlerin en geniş örgütlenmelerini öngörmekle, ekonomik ve güncel mücadelelere ve örgütlere işçilerin katılmalarında tüm politik önkoşullarını redetmekle beraber en kesin şekilde sendikaların politik tarafsızlığı teorisini inkar eder. Çünkü prensib olarak komünistlerin amaçları sınıfın güncel örgütlerini ve yönetim kurullarını etkilemek ve yönetmektir. Sendikaların tarafsızlık teorisi neticede her zaman burjuvazinin menfaatına olmuştur ve sendikal hareketini burjuva işçi politikasının (yani sanki işçiler için yürütülüyormuş gibi görünen ve aslında burjuvazinin çıkarları için gelişen sınıflararası işbirliğine) trade-unyonizmin ve reformizmin batağına itmektedir. Sendikal mücadeleler özel alanı düzeyinde ilkelere en keskin şekilde bağlı olarak parti, propaganda, ajitasyon, örgütlenme ve yönetme çalışmalarını sürdürerek proletaryanın devrimci hazırlılığının temellerini oluşturarak bu mücadeleleri "komünizmin savaş okuluna" dönüştürebilecektir.

Bu yazılar sendikal ve güncel mücadeleler sorunda komünist görüşün ve davranışın temel anaçizgilerini hatırlatmaktadır. Bu sorunun çe-

şitli noktalarını (dünyadaki sendikal hareketin durumu, burjuva devleti ile sendikalar arasındaki ilişkilerin tarihsel gelişmesi, devrimci proleter devleti ile sınıfsal sendikalar arasındaki proletarya diktatörlüğü dönemindeki kurulması gereken ilişkiler, güncel mücadelelerde sınıfsal yöntemler, komünistlerin sendikal taktiği vs...) "Enternasyonalist Proleter" in gelecek sayılarında daha derin bir şekilde değerlendirmeye çalışacağız.

Bağımsız işçi partisi için

Enternasyonal Proleter Nr. 1

4. Komünist partinin kuruca temelleri bütün ülkeler için aynıdır

Enternasyonal Proleter Nr. 2

2. Gelecek dünya partisinin temelleri

Ama şimdiden şunu açıklamamız zorunludur: devrimin zaferi karşımıza dikilen engellerin, kapitalist ve emperyalist düşmanın gücünün boyutunda en ciddi hazırlanmaya dayanması gerekir. Proleter zaferini teori, ilkeler ve program açısından en bilimsel şekilde hazırlamamız kaçınılmaz görevimiz; örgütsel açıdan partiyi devrimci mücadeleden ortaya koyduğu tüm engellerin üstünden geçebilmek için en keskin şekilde merkezleştirebilmemiz ve burjuva, küçükburjuva ve oportünist etkilere kapalı tutmamız da önemli görevimizdir. Böylece partinin işçi sınıfı arasındaki etki alanını yaymak ve genişletmek için devamlı çalışmaları ve mücadelesi devrimin hazırlanmasını ilerletektir. Bunun içinde partinin mücadelede taktik bilgisini ve silahlı ayaklanmanın zafere ulaştıracak koşullarını benimseyerek askeri sanatını kesinleştirmesi en büyük önemi taşımaktadır. Her durumda politik mücadeleyi sürdürebilecek güçte çelik gibi sağlam ve tecrübeli enternasyonal parti oluştuğunda ve sınıf mücadelesi sahnesinde yer aldığı o zaman ve ancak o zaman kapitalizmin kaçınılmaz derin ekonomik gelişmeleri ve bunalımları proleter komünist devrimine dönüşebileceklerdir.

Enternasyonalist komünistlerin türkiyeli göçmen işçilerin sorunları hakkındaki temel görevleri

"Enternasyonalist Proleter" 1 sayısındaki "kapitalizm ve işçigöçü" yazımızda marksist açıdan işçi göçü sorununun teorik temellerini, anaçizgilerini ve yarattığı genel stratejik olanaklarını kısaca olsa bile hatırlatmaya çalışmıştık. Böylece kapitalizmin ve emperyalizmin dünya çapında sürdürdükleri hegemonya döneminde işçi göçü

kapitalist pazar ekonomisinin ve burjuva üretim ilişkilerinin kaçınılmaz neticesi olarak tamamlanması zorunlu olduğunu açıkladık. Göçmenliğin sayesinde burjuvalar ve onların çıkarlarını savunan silahlı komiteleri olan devletler, kapitalizmin gelişimiyle işçi sınıfının içindeki doğal olarak oluşturduğu ayrılıkları, bölünmeleri yoğunlaştırmaktadır: yerli ve yabancı proleterler arasında ve yabancı proleterlerin içerisinde kağıtli legal ve illegal kağıtsız proleterler arasındaki rekabet artmaktadır. Böylece kapitalistler kârlarını arttırmak için iş gücünün değerini indirmek için ve ücretli köleliğin güncel boyunduruğunu yoğunlaştırarak emekçi kitlelerini gittikçe mülksüzleştirmek için emperyalist ülkelerde yerli işçiler arasında ırkçılığı ve milliyetçiliği beslemektedirler. Bunun için emperyalist anakentlerde proletaryanın en sömürülen kesimleri göçmen işçi tabakalarıdır. Bu baskı politikasında göçmen işçilerin geldikleri devletlerin yardımıyla mümkün olmuştur. Örneğin türk devleti gibi yurtseverlikten bahseden yöneticiler aslında türkiyeli göçmen işçilerin sırtından batılı devletleriyle elde bol kâr etmektedirler. (Aslında yurtseverlik kapitalist sınıf severliğin bir maskesidir; bunun içinde proleterlerin yardım bekledikleri politika yurtseverlikten kopuk sınıfsal işçi sınıf severliğine bağlıdır.)

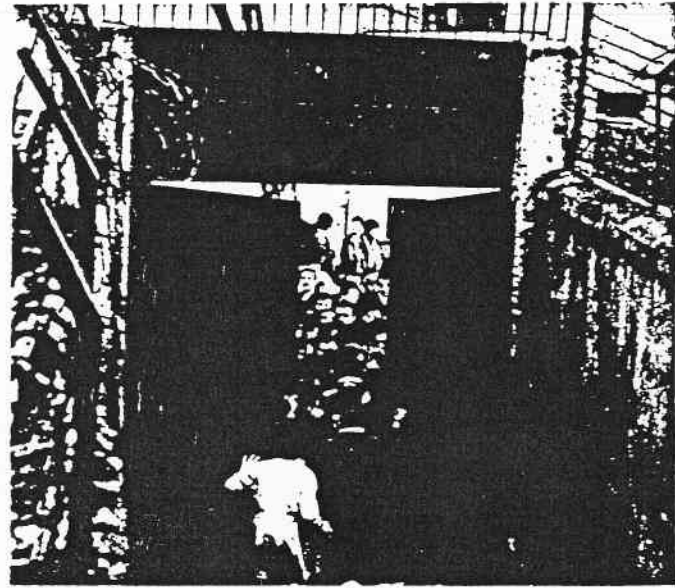
Fakat buna karşıtlı kapitalizmin devamlı olarak yetiştirdiği kaçınılmaz gelişmeler aynı zamanda milliyet ve ülke ayrımlarının üstünden tüm proleterlerin (yani emperyalist ana kentlerdeki ve geri kalmış ülkelerdeki işçilerin) birleşmelerinin ve dayanışma ilişkileri çerçevesi içerisinde bütünleşmelerini maddi temellerini ve pratik koşullarını oluşturmaktadırlar.

Bu da, tüm burjuva, küçük-burjuva ve sözümona solcu görünmeye çalışan fakat aslında milliyetçi dar görüşlü ve palavralar içinde cırpınan enayi politik nutuklara karşı Marx ile Engelsin Manifesto'da iddia ettikleri gibi proleterlerin ülkeleri olmadıklarını ne kadar doğru ve geçerli olduğunu açıkça ispatlar. Bunun için burjuvaların emperyalist ve karşı-devrimci dayanışmalarına karşı dünya proleter devrimini hazırlama çerçevesi içerisinde devrimci enternasyonalist komünistlerin en kutsal görevlerinden biri tüm gelişmiş ülkelerdeki çeşitli yabancı göçmen işçilerin ve göçmen işçilerle yerli işçi yığınların birleşmelerini, kapitalist sömürüye ve ücretli köleliğe karşı omuz omuza dayanışık direnmelerini ilerletmek ve yönetmektir. Dolayısıyla örgütümüzün sürekli olarak öngördüğü amaçlar ve görevler arasında, hem gücümüzün izin verdiği imkanlarımızla hem de bu gücümüzü genişletmek için, emperyalist batılı ülkelerdeki devletlerin ve

patronların ele ele sürdürdükleri zulme ve baskıya karşı tüm gereken propaganda, ajitasyon ve örgütlenme çalışmalarımızı yapmakta ve en yürekli şekilde yapacağız.

Enternasyonalist komünistlerin özellikle avrupadaki türkiyeli göçmen işçi yığınları arasındaki gerçekleştirmeleri gereken görevler bu genel stratejik yönelim içerisinde yer almaktadır. Bu görevlerin anaçizgilerini, kısaca olsa bile, açıklamakta fayda görüyoruz.

Üstlendiğimiz amaçlar arasında en önemlerinden biri evvelâ en geniş türkiyeli göçmen kesimlerine kendilerini devamlı olarak sürü

gibi batılı ülkelere sürükleyen maddi akımın gerçek nedenlerini ve anlamını açıklayan propaganda ve ajitasyon görevidir. Türkiyeli göçmen işçi akımlarının gelişmesi kapitalist sermaye birikiminin hem dünya çapında hem de Türkiye çapında, 30 seneden beri hızlandığından oluşmaktadır. Böylece Türkiyede kırlarda ve kentlerde ezilen küçük üreticiler kapitalist pazar ve üretimin yayılmasıyla mülksüzleştirilmişlerdir ve alelacele toparlanarak kırlardan kentlere göç ederek yeni yaşama ve çalışma koşulları ararken daha yoğun sefalete düşmüşlerdir. 20 seneden beri Türkiyedeki İstanbul, Ankara, İzmir gibi en büyük kentlerde yoksul yığınların birikmesiyle hem gecekonducular hem işsizlik hem de emekçiler arasında her gün yoğunlaşan rekabet artmıştır. Bu da şunu gösteriyor ki kapitalist ilişkilerin gelişmesi fakir ve ezilen küçük üreticilerini kaçınılmaz olarak mülksüzleştirerek yoksul kitle haline getiriyor. İşte kapitalizmin nefret verici gerçek yüzü.

Türkiyedeki kapitalist gelişme dünya kapitalist ve emperyalist pazar gelişmesinin doğal uzantısıdır. Bundan böyle Türkiyede biriken yoksul yığınlar derhal batılı kapitalist devletlerini ve patronlarını büyük ölçüde 1960-64 senelerinden itibaren ilgilendirmiştir. Zira kan emici hortlak avrupalı patronlar için türkiyedeki fakir kesimler, sefaletten ve işsizlikten dolayı en düşük ücretlere karşı bile emeklerini satmaya mecb-

Enternasyonalist komünistlerin temel görevleri

bur kalan bu yığınlar Batıdaki üretimi ve kârları çoğaltabilen olanağını oluşturmuşlardır. Bu kapitalist "ilgi" ışığında türk devletin yardımıyla emperyalist avrupalı batılı devletleri Türkiyeden Batı Avrupaya işçi göçü akımını düzenlediler. Böylece türk kapitalist üretim zindanlarında yeterli iş olmadığından avrupalı burjuvalar için "düşük" mahliyetle bol iş gücü ihraç edilmiştir batılı gelişmiş üretim zindanlarına. Türkiyeli göçmenlerden tam faydalanabilmek için yani göç eden iş gücünü en kârlı şekilde kullanabilmek ve sömürebilmek için, diğer göçmenlere olduğu gibi, çeşitli davranışlar sürdürdüler. Türkiyeli göçmenlerin bir kısmına avrupalı devletler çalışma ve oturma kartları temin ederek idari durumlarını resmi olarak yasalaştırdı; fakat resmi göçmenlerin üzerinde ilk "saygısızlık" yani mücadele eyleminde idari resmi durumun bozulması tehdidi devamlı olarak mevcuttur. Çoğunluk olan diğer kısımlar için ancak gizli ve illegal şartlarda göç etmelerine "izin" verdiler: bu illegal ve kaçak göçmenler hem daha düşük ücretler kabul etme zorundaydılar hem de hudut dışı ihraç edilme korkusundaydılar. Böylece avrupalı kapitalist devletler en çok sömürülen kaçak göçmenlerin mücadele etme güçlerini engellemeyi amaçlanıyordu ve ayrıca, yerli - yabancı ayrımlara ilave, yabancılar arasında milliyet bölünmelere ilave, aynı milliyetten legal illegal ayrımı gerçekleştirilebilmekte ve derinleştirebilmekteydiler.

İşte bu amaçlardan dolayı avrupalı devletler tüm göçmen işçilere karşı idari ve polis baskısı yolu ile devamlı terör havası sürdürmektedirler. Tüm bölünmelerin üstünden göçmen ve yerli işçiler birleşik ve esaslı sınıfsal direniş yolunu izlemedikçe bu tip antiproleter tavırı takırmaya devam edeceklerdir avrupalı patronlar ve kapitalist devletleri.

Türk devleti ise bu iş göçü sayesinde Türkiyedeki sosyal ve politik dengenin yerli kapitalistlerin çıkarlarının müdafası için daha kolayca korunabileceğinden yoksul yığınların emperyalist anakentlerde en vahşi şekilde sömürülmesini kolaylaştırmıştır. Bu davranışın "cirosu" olarak da aynı zamanda türkiyeli göçmen işçilerin aylelerine yolladıkları dövizlerden yararlanıp Türkiyedeki kapitalizmin gelişmesi hızlanmıştır ve ve böylece küçük üreticilerinin ve yoksul yığınlarının (bilhassa kürt kitlelerinin) mülksüzleşmeleri artmıştır ve halen artmaktadır. Çünkü Türkiyeye yolan dövizler neticede burjuva bankalarda birikip en zengin kapitalistlerin menfaati için pazar ekonomisinin gelişmesine ve tefecilik aracılığı ile bir azınlık sınıfın zenginleşmesine ve çoğunluk olan ezilen yoksul kitlelerin fakirleşmelerine yol açmaktadır.

Zaten türk devleti ve patronlar sınıfı göçmenliğin yarattığı imkanlardan ve dövizlerden daha kolayca ve hızlı faydalanabilmek için Batı Avrupanın çoğu ülkelerinde (ve bilhassa Almanyada) bir sürü banka şubeleri açtılar.

Bundan böyle kısacası devrimcilerin ilk görevi göçmen işçilerinin sömürülmesinin nedeni hem emperyalist finans güçlerin denetimini altında olan enternasyonal pazar ekonominin gelişmesine hem de Türkiyedeki, emperyalistlere bağımlılık ve uşaklık çer-

çevesi içersinde olsa bile, kapitalist üretim tarzının gelişmesine dayandığını açıkça göstermektedir. Böylece bu görevin tam olarak yerine getirilmesi Batı devletlerin baskı ve kontrol politikalarının protestosunu kaçınılmaz olarak türk devletin avrupalı kapitalistler ile işbirlikci baskı politikasının eleştirilmesine bağlanmasında yatmaktadır.

Bu kapitalist gelişmenin yarattığı göçmenlik akımları gelişirken burjuva ideolojisinin sayesinde göçmen işçilerin en geniş kesimleri proleterleşmeleri ile beraber halen suni umutlara ve yanlış görüşlere bağlı kaldıklarından dolayı ilk aşamada yaşama ve çalışma koşullarını savunmak için sınıfsal bilinçlenmeleri ve kişisel milliyetçi ve küçük-burjuva etkilerden bağımsız olarak öz güncel işçi çıkarlarını benimsemelerinde, mücadele ve direniş metodlarını kullanmada güçlük çekmedelerdir. Sürdürdükleri sömürünün baskının ve sefaletin nedeni kapitalist boyunduruğu olduğunu benim semeden önce, her gün rastladıkları güçlüklerini çözümlenek için evvela çoğu kişisel çabələrere ve yahut aylevi ve bölgesel dayanışma biçimlere başvurmışlardır. Sömürülmesinin aslında kişisel koşullara değil fakat kolektif devamlı temellere bağlı olduğunu ilk zamanlarda kavramaları frenlenmektedir. Bu bilinçmenin yavaşca gelişmesinde türk devletin burjuva propaganda aletlerin ve konsoloslukların büyük mesliyeti vardır.

Ama buna rağmen, kapitalist köleliği her gün yoğunlaştığından dolayı bilhassa 1970 senelerinden beri türkiyeli göçmen işçilerin arasından çıkan en mücadeleci ve öncü elementlerin sayesinde kolektif direniş hareketleri, çoğu zaman geçici şekilde olsa bile, gelişmiştir. Devrimci komünistlerin ikinci temel görevleri bu sınıfsal direniş metodların devamlı olarak kullanılmalarını; göçmen işçilerin proleter savunma yöntemlerine tüm burjuva ve küçük-burjuva etkilerden bağımsız olarak sarılma, ve güncel sorunlarda (yani çalışma, oturma, yaşama koşullarına değin sorunlarda) öz çıkarlarını korumak için birleşmelerini örgütlenmelerini ve antikapitalist temellere dayanak bilinçlenmelerini kolaylaştırmak ve genişletmektir.

Bu ikinci temel görevin yerine getirilmesi zorunlu olarak hem kağıtlı ve kağıtsız, legal ve illegal, tüm türkiyeli göçmen işçilerinin arasında bir gerçek sınıfsal dayanışma ve destekleme hareketi oluşmasına, hem türkiyeli göçmenler ile diğer çeşitli milliyetten göçmenlerin bütünleşmelerine hem de tüm göçmen işçilerle yerli işçilerin mücadelede birleşmelerine bağlıdır ve aynı zamanda öz sınıf mücadele hareketi bu birleşmenin kaldirağıdır. Bu düzeydeki amaçlar bir günde gerçekleşemezse bile enternasyonalist komünistlerin devamlı hedefi oluşturmaları şarttır.

Enternasyonalist Proleterin gelecek sayılarında bu iki temel görevlerin oluşturdukları çeşitli propaganda, ajitasyon, örgütlenme ve eylem yönelimlerini daha incelemeyi ve açıklamayı çalışacağız. Örgütümüzün tüm Avrupadaki seksyonları ise bu düzeyde çalışmaktadırlar, Fransada, İsviçrede, Belçikada, Hollandada ve Almanyada olduğu gibi göçmen işçilerle omuz omuza gelişen bütün mücadelelere iştirak etmektedirler.

FEDERAL ALMANYADA KAPITALIST SOMURUNUN GÜNCEL BASKILARI

Enternasyonal ekonomik bunalımın artık derin bir şekilde yerleşmesi ile Federal Almanyanın burjuva sınıfı ve onun aleti olan emperyalist devleti işçi sınıfına karşı yoğun saldırılar yürütmektedir. Bu saldırılar en sömürülen ve güç durumunda bulunan yabancı işçileri hedef olarak seçmektedir. Burjuvalar tarafından "karakafa" diye tanımlanan emekçilerin (Türk, Kürt, Arap, Yugoslav, Yunan, Afrikan vs.) nüfusu 2 milyona yakın. Bu yabancı işçilerin 890'nı T.C. pasaportlu.

Yabancılar alman kapitalistlerin sürdürdükleri saldırıların bir kısmı çeşitli Eyaletlerin tatbik ettikleri ırkçı ve bölücü idari önlemler olarak görünmektedir. Bu idari önlemler sayesinde, polisin, mahkemelerin, yasaların aracılığı ile, tüm yabancı işçilere karşı maddi ve psikolojik sefalet sürdürülmekte ve güncel yaşama ile çalışma koşullarında feci bir terör yürütülmektedir. Bu iğrenç baskı bir sürü yabancı emekçileri intihara kadar sürüklemektedir.

Göçmen proleterler ile aktif sınıfsal dayanışma

Vize mecburiyeti, göçmenlerin aylelerini yollarına gettirme hakkı kısıtlanması, politik ilticacıların ihraç edilmeleri, yeni ihraç tedbirlerin hazırlanması ile yabancılar karşı tatbik ettiği son idari önlemler ile Federal Almanya devleti şovinizm ve ırkçılık hususunda diğer Batı Avrupalı devletlere nazaren ne kadar aynı şekilde iğrenç manevralara başvurduğunu açıkca vurguladı.

Göçmen proleterlere karşı düzenlenen saldırı sırf idari önlemlerin gerçekleşmesi ile yetinmemektedir. Aynı zamanda burjuva basını bir sürü alçak yalanlar ile dolu: "göçmen işçiler almanların işlerini kaparak işsizliğin sorumlularıdır", "tüm dünyanın politik ilticacıları almanların zenginliklerinden faydalanyorlar", "genç göçmenlerin tümü gangster dir" vs...

Bu propagandanın hedefi yerli alman işçiler ile göçmenleri bölmektir. Maalesef bu propagandanın sonucu olarak şovinizm, ırkçılık ve ve göçmenlere karşı kin gelişmektedir. Böylece pis burjuva propaganda sayesinde alman işçilerin işsizlikten, pahalılıktan ve sefaletten dolayı oluşan huzursuzluğu antikapitalist sınıfsal kin ve direniş yerine yabancılar karşı aktarılmış bulunuyor. Alman kapitalistlerin oyunları, yabancı işçiler proletaryanın en müdafasız kesimi olduklarından dolayı daha kolayca gerçekleşmektedir: göçmen işçiler yalnız oldukları için yaşama ve çalışma koşulları gittikçe kötüleşiyor.

Bu durumda düzende, fabrikalarda, kamplarda, konutlarda göçmenlere karşı sürdürülen idari ve polis baskısı gittikçe yoğunlaşmaktadır. Hatta mücadele ettikleri ve öz savunukları zaman basın bu cesur direnişlerden hiç bahsetmiyerek yabancı proleterlerin yalnızlığını arttırmaktadır. Örneğin iltica kamplarında direndikleri zaman, Berlindeki ilticacıların düşük ücretlere karşı zorunlu çalışmalarını reddettikleri zaman, basın hiç bir şekilde bu eylemlerden söz etmemekte ve yahut dolu yalanlar kusmaktadır.

Göçmenlerin yalnızlığı tüm alman proleterleri ilgilendirir. Gereken dayanışma bir

Diğer taraftan bu yasal idari baskı gölgesinde burjuvalar alman aşırı sağcı komandoların şiddetli eylemlerini en düzenli şekilde kullanmaktadırlar. 1982'in ilkyayında bu yana yabancı emekçilere karşı ve bilhassa türkiyeli göçmenlere karşı işyerlerinde çocuk yuvalarında, bahçelerde, semtlerde çeşitli toplantı yerlerinde yüzlerce saldırı ve suikast yapıldı.

Aslında devletin yasal baskısı ve aşırı sağcı komandoların eylemleri aynı kapitalist terörün ve sömürünün bir parçalarıdır.

Bu nefret verici kapitalist eylemlerin karşısında EKP'nin Almanyadaki seksyonları propaganda, ajitasyon, örgütlenme açısından karşıkoyma mücadelesinin etrafında tüm yerli ve yabancı proleterlerin birleşmeleri için yoğun faaliyet göstermektedirler.

Bu politik mücadelenin bir örneği arkadaşlarımızın dağıttıkları bildirinin özünü ilişikte yayınlıyoruz.

taraftan yabancılar karşı yürütülen önlemleri propaganda yolu ile en kesin şekilde eleştirmek demektir. Fakat bu propaganda yetersizdir: herkes ancak bir imza ile pa bir destek gösterebilir; herkes bunu yapabilir ve bilhassa reformist burjuvaları: bu güçler kapitalist saldırının ancak faz abartılmış çizgilerini eleştirirken aslında tüm inisiyatifi devletin ellerinde bırakmaktadırlar.

Bundan böyle diğer taraftan dayanışma hareketi propagandanın uzantısı olarak zorunlu bir şekilde gerçek aktif desteğe yol açmalıdır. Bu maddi dayanışma hem para fonu toplayarak, yasal danışma ve yardım sağlayarak hem de burjuva basının yalanlarına karşı gerçekleri tüm işçilere açıklayarak gerçekleşebilir.

Aynı zamanda gerçek dayanışma hareketi burjuva ve küçük-burjuva güçlerin önerdikleri gibi moral ağılamlarla yetinmeyerek esas aktif mücadele ve direniş dayanacaktır. Söz konusu yabancı proleterlerin sefaletlerini bir yudum güdertmek değil, söz konusu yabancılar yürütülen baskıya karşı bir geniş birleşik öz savunma hareketini sürdürmek ve örgütlemektir.

Bunun için şimdiden en önemli görevlerimizden biri yabancılar karşı alman önlemlerini engelleyen her direniş, mücadele ve eylem inisiyatifi hakkında bildiri yolu ile tüm bilgileri en geniş şekilde tüm işçiler bildirmektir. Böylece mücadele yoluna giren yabancı proleter kardeşlerimizin yalnızlığına karşı siperlenmiş oluruz. Ve bunun uzantısı olarak tüm bu inisiyatiflerin aralarında bağ kurulması için ve genel kollektif direniş harekete dönüşebilmeleri için katkıda bulunabiliriz.

KAHROLSUN GÖÇMENLERE KARŞI SALDIRILAR!

KAHROLSUN YABANCILARA KARŞI ÖNLEMLER!

YAŞASIN YERLİ-GÖÇMEN İŞÇİLERİN ÖZ SAVUNMALI

YAŞASIN ALMAN-YABANCI PROLETERLERİN MÜCADELESİ

Polonyada işçi direniş hareketi yaşıyor

1 Mayıs 1982 günü burjuva askeri baskı devam ettiğine rağmen ve değişik biçimde olsa bile bu baskıyı devam ettirmek için Polonya devleti 1000'e yakın tutuklanan işçi ve sendikacı militanları serbest bıraktı. Bu oyunun gerçek hedefi sosyal ilişkilerin, kilisenin ve tüm küçük-burjuva güçlerin çabalarına rağmen devam eden sosyal gerginliği gidertmekti.

Zira 1982 1 Mayıs günü sahte şekilde "sosyalist" geçinen ve aslında gerçek kapitalist nitelikte olan Polonya devletinin burjuva bürokratları bir resmi gösteride toplanırken Varşova işçileri bu gösteriye iştirak edeceklerine öz olarak değişik bir gösteri düzenleyerek tutukluların derhal serbest bırakılmalarını, ücretlere \$100 zam yapılmasını istediler.

Bu cesur gösteri sayesinde binlerce mücadeleci işçi arasında temas tekrar kuruldu. Böylece 3 Mayıs gününden itibaren, bir sürü kentlerde işçi yığınları tekrar şiddetli yeni gösteriler düzenlediler. Askeri baskıya rağmen gelişen şanlı işçi direniş hareketleri polis ve ordu tarafından haince bastırıldı. Polis 1500'e yakın işçiyi tutuklarken kilise genç işçilerin şiddetli mücadelelerini açıkça eleştirdi.

Bu olayların öğretileri şu iki gerçeği açıklamaktadır:

- Polonya devletinin sunni "liberal" tedbirleri askeri baskının ve sosyal barışın derinleşmesi çerçevesi içerisinde yer almaktadır. Bu iğrenç oyun sosyal barışı yerleştirilmesine işçi yığınlarının direniş hareketlerine fırsat olmuştur. Çünkü kendiliğinden polonyalı proletarya Polonya burjuva devletin kanunlarına ve düzeni temelleri-

(devamı onbeşinci sayfada)

PARİS 1871 - VARŞOVA 1981 DEMOKRATİK TEHLİKE

Mart 1871. Paris işçilerin ayaklanması ile Thiers burjuva ordusu Versailles'a çekilmeye mecbur kalıyor. Böylece iktidar işçilerin ellerine geçiyor. Fakat işçi sınıfının başına gelen yöneticiler enerjik tedbirler alacaklarına, Versailles'ın üzerine ancak... yeni seçim hazırladılar. Aynı zamanda Thiers güçlerini toparlıyor ve karşı-devrimi düzenleyerek harekete geçmiye hazırlanıyor. Böylece demokratik bahaneler arkasında gizlenen enerji ve otorite eksikliği Paris Komünü'nü etkisiz hale getirdi.

Aralık 1981. İşçileri dize getirtmek için Jaruzelski daha geniş imkanlar istiyor. Polonyalı ordu ve devleti hazırlanırken demokrasi adına Dayanışma sendikasının yöneticileri reformcu nutuk üzerine nutuk atarak gereken hazırlıkları yapmadılar.

Hazırlıksız sadece teknik bir sorun değil aynı zamanda politik bir sorundur. Jaruzelski siperlenirken Dayanışma sendikasının yöneticileri milli ekonomi, milli çıkarlar, reform konuları hakkında bol bol konuşarak moral destek temin etmek için bir referandum hazırlamakla meşkuldular.

Kendi öz çıkarlarının savunması için prole-

terler kendi saflarında başka hiç bir yerde moral destek aramaya mecbur değildirler. Çünkü öz çıkarları için savaşarak proletarya tüm insanlığı kapitalist sömürden ve sefaletten kurtarabilecek güçtür. Bunun içinde kendi öz programının gerçekleşmesi için proletaryanın en büyük cesareti, enerjisi ve otoriteyi göstermesi şarttır. Bu gerçekçi davranışı üstlenmezse işçi sınıfı burjuvazinin yürekli ve enerjik baskı politikasının kurbanı olur.

Bu gerçekleri hatırlatmakta büyük fayda görüyoruz. Aynı şekilde Türkiyede burjuva güçler proletaryanın politik yönden geçici tecrübesizliğinden yararlanarak en sert baskı politikasına, Polonya'da gibi sürdürmektedir. Bu boyun duruktan kurultulabilmesi için Türkiyeli işçi sınıfı da liberal ve demokratik nutuklardan ayrı kalması şarttır. Burjuvazi her gün daha yoğun şekilde siperlenirken liberal demokratlar devletin yumuşamasını yalvarıyorlar ve burjuva devletini ikna etmek için kendileri de örnek olarak en yumuşak ve korkak davranış yolunu öneriyorlar. Fakat tüm bu hokkabazlara, ancak gevezelikler! yetinen darkafalılara rağmen proletarya tüm tahrişel tecrübelerin ışığında en yürekli şekilde kurtuluş yolunu takip edecektir.

Polonyalı proleterler ile enternasyonalist dayanışma

Polonyada 1981 13 aralıkta "savaş halini" ilan ederek işçi sınıfına karşı ordunun baskı gücünü vahşice vererek ve dayanışma sendikasını yasaklayarak sözümona "sosyalist" geçinen devlet diğer tüm burjuva devletler gibi (en başta türk kapitalist devleti olmak üzere) polonyalı proleter ve emekçi yığınların direniş hareketini bastırmıştır.

Askeri baskı ve müdahalenin asıl hedefi polonyalı proleterlerin gittikçe yoğunlaşan sömürü, pahalılık ve sefalette karşı korunmak için yürüttükleri geniş sosyal mücadele hareketini ezerek işçileri uysal sürü gibi tekrar fabrika zindanlarına yolunu tutmalarını gerçekleştirmekti. Böylece Polonya devleti iğrenç ve yalancı "sosyalist" maskesine rağmen ilk defa olarak işçilerin direniş hareketine karşı tavır takınmamaktadır. Aynı şekilde 1956, 1970, 1976 senelerinde paha-

"BİZ İŞÇİYİZ, KÖLE DEĞİL!"

(ondördüncü sayfanın devamı)

ne (tüm sınıflararası işbirliğini öneren küçük-burjuva güçlerin ümit ettikleri gibi) savcı göstereceklerine sosyal düzene karşı pratik şekilde mücadele ettiler. Böylece polonyalı işçiler Polonyadaki sıkıyönetimin ancak bir mevzisi olan liberal tedbirlerin tuzağına düşmeden öz sınıfsal güçlerine dayanmaya başladılar.

- Bu da şunu gösteriyor ki tüm baskılara rağmen, Polonya burjuva devleti ve rus emperyalizmin zulüm politikasına rağmen, proletaryanın sınıfsal savaşım gücü, bilinç, toplumsal seviyesi ne kadar yetersiz olsa bile, canlıdır ve gelişmektedir.

Sahte sosyalist maskesi arkasında her gün gelişen kapitalist baskıya ve sömürüye rağmen, ücretli köleliğe rağmen yaşama, çalışma ve oturma koşullarını korumak için Polonya proletaryasının sınıf mücadelesi yaşıyor. Bu da Türkiye'deki proleter ve yoksul sömürülen yığınlar için kapitalist baskıya karşı kendi öz çıkarlarını ve yaşama koşullarını savunma yolunu bulabilmeleri için çok ümit verici bir gerçek olmalıdır!

luluk, yüzünden ve fabrikalarda çok zor çalışma şartlarından dolayı ayaklanan kitleler (Moskova yanlısı güçlerin aşırılık yalanlarıyla gizleme çabalarına rağmen) burjuva veya zengin köylülerden oluşmamaktadır. Bila kis her defasında direnen ve ayaklanan yığınlar proletaryanın en geniş kesimlerinden oluşmaktaydı: her defasında polonyalı proleterler kendi öz sınıfsal çıkarlarını korumak için "sosyalist" maskesi arkasında sırf üretimin ve devletin "milli" çıkarlarını savunan resmi parti ve sendikaya karşı direnmişlerdir.

Bu ne biçim sosyalist devletmiş devamlı olarak sırf işçi sınıfına karşı siperlenen polonya devleti!

Aslında 13 aralık 1981'de işçi sınıfına karşı savaş halini ilan eden Polonya devleti "sosyalist" maskesinin ne kadar delik değişik paçavra haline geldiğini açıkça göstermiştir. Dünyada bütün kapitalist devletlerde olduğu gibi, Şilide, Arjantin'de, Salvadorda ve Türkiye'deki gibi, Polonyadada milli burjuva toplumun son kalesi ordudur.

Türkiye'deki gibi Polonyalı ordunun tek hedefi direnen, mücadele eden, fabrikaları işgal eden işçi sınıfı olmuştur. Fakat bu müdahale işçi direniş hareketini engellemek ve frenlemek için düzenlenen çeşitli oyunların neticesidir. Zira Ağustos 1980'den beri işçilerin güncel yaşama ve çalışma koşullarını savunmak için yürüttükleri geniş kitlesel hareketin kuvvetinden dolayı Polonya devleti bir taraftan çeşitli taviz vermeye mecbur kalmıştır ve diğer taraftan bu tavizleri geri almak için hem reformist "demokratik" sözler vermiştir (aslında Polonyadaki burjuva düzenin kökünü korumak amacıyla) hem de Rus askeri müdahale tehlikesini sallamıştır. Bu tuzak maalesef proletaryaya karşı etkili bir şekilde işledi. İşçi sınıfı devletin sözümona "sosyalist" yalanlarına inanmamakta olmuştur ve burjuva toplumun devamlılığını öngören diğer güçlerin etkisi altında kalmıştır. Bu güçler dayanışma sendikalarının tabanı ne kadar mücadeleciler olsa bile politik olgunsuzluğundan faydalanarak Dayanışma yönetici düzeyine yükseltilmişlerdir. Bu hususta E.P.'nin birinci sayısında yaptığımız değerlendirmeyi hatırlatmakta büyük yarar görmekteyiz.

"Polonyadaki grev hareketleri devlete karşı mücadeleye kalkındıkları zaman işçilerin yanına bir sürü sahte yardımcı güçlerin derhale yaklaştıklarını açıkça göstermiştir. Bu sahte güçlerin gerçek hedefi işçi sınıfının önünü yalancı tavsiye ve önerileriyle burjuva devletini korumak için kocaman bir duvar dikmektir. Bu güçler sanki işçilere yardım etmek istiyorlarmış gibi gözükerek aslında devlete karşı verilen mücadeleyi frenlemek çabasındalar. Bazıları Polonya kilisesi gibi dini değerler adına şiddete karşı çıkıyorlar, bazıları, KOR teşkilatı gibi, insan hakları palavraları adına Polonya burjuva devletinden liberal tedbirler elde etmek için ölçülü davranış öneriyorlar (halbuki görüldüğü gibi Polonya devleti sadece burjuva düzenin savunucularına hareket hürri-

Polonyalı proleterler ile enternasyonalist dayanışma

yetini tanımaktadır sınıf mücadelesini önleyebilmeleri için), bazıları da, "Dayanışma" sendikasının yöneticileri gibi hem kili-se hem de insan hakları adına ve milli ekonominin çıkarları ve işçilerin ihtiyaçları ve istekleri bağdaşabilirlermiş gibi. Aslında bu güçler, batılı ülkelerde burjuvazinin sosyal zıtlıklarını önlemek ve sönmek için kullandığı "demokratik" reformcu ve sınıflararası işbirlikçi yalanları ve metodları Polonyaya tutucu düzeni korumak için sokmaya çalışıyorlar. Bunun için, kilise, insan haklarını savunan "demokratik muhalefet" (KOR) ve "Dayanışma" sendikasının yöneticilerinin hedefi işçi sınıfının devletten ayrı olarak elde ettiği sendikal örgütünü, Batı'da olduğu gibi, burjuva devletin ve ekonominin çıkarlarını savunma aletine dönüştürmeye kalkıyorlar. İşçi sınıfın bu "sahte yardımcılar" oyunlarını kolaylaştırmak için ve işçileri onların kurdukları tuzağa itmek için Polonya devleti ve Rus devleti askeri müdahale tehditini sallıyorlar.

Eğer bu tuzak işlemezse ve grevler devam ederse o zaman Rus ve Polonya orduları proleterlere karşı harekete geçebilirler."

Tahrisel gelişim bu yorumun doğruluğunu gerçekleştirdi. Ve rus ordusu direkt olarak müdahale etmemişse bu da "sahte yardımcı güçlerin" etkili davranışlarından dolayı olmuştur. Çünkü ordunun müdahalesi ile beraber kilise bastırılan polonyalı işçileri ancak dua etmeye çağırmıştır ve "Dayanışma" Sendikasının Walesa gibi, ılımlı küçük burjuva yöneticileri işçileri güçle askeri müdahale tehlikesine karşı hazırlanılmasını frenledikten sonra genel grevi ilan etmeyi redetmişlerdir. Polonya devleti buna rağmen Walesayı tutaklamışsada aslında gelecekte ki müzakereler için onu ve onun gibi ılımlı yöneticilerin işçilerin tek temsilcileri olmaları için ve Dayanışma sendikasının daha radikal mücadeleciler gizli bir yönetimin kurulmasını engellemek için yapmıştır.

Batılı emperyalist devletler ve güçler ise Polonyadaki askeri baskıyı sahte kar bir şekilde protesto ediyorlarsa bile aslında bu ülkede sosyal düzenin ve sermaye birikiminin devam etmesinin sağlanmasını istemektedirler. Zira dünya ekonomik bunalım çerçevesi içersinde işçilerin grev ve direniş hareketin diğer ülkelere yayılması tüm emperyalist çeşitli rekabetlere rağmen bütün burjuvaları korkutmaktadır. Üstelik Polonya

devleti, Türkiyeyle beraber, batılı finans emperyalistlere (27 milyon dolar borçlar) en çok borçlanan ülkelere biridir; ve üretimin tekrar gelişmesi hem yeni ihracatlar temin etmekte hem de borçlanmanın getirdiği faizleri gerçekleştirmekte. Batı emperyalistlerin sahtekarca Polonyadaki durumdan, ilgilenmeleri aslında Doğu emperyalist Blokuna karşı etki alanlarını ve çıkarlarını korumak için bahane teşkil etmektedir.

1980 Ağustos ayından beri polonya işçi sınıfı kendi öz çıkarları için ve dünya kapitalist bunalımın sahte sosyalist toplumlarında bile yoğunlaştırdığı sömürüye karşı direniş geçtiler. Bu mücadele, beraber polonyalı proleter yığınları hayatı çok önemli dev problem ve sorunlarla başbaşa bulundular. Fakat sosyal hareketin politik yönde henüz yeterli tecrübeye ve bilinçe sahip olmadığından devletin çeşitli oyunlarına ve baskısına karşı uygun cevapları tam verememiştir ve küçük burjuva, reformist, legalist, barışçı güçlerin etkisinden kurtulamadığından geçici olarak yenilmiştir.

Ama bu yenilgi ve Polonyada sınıf mücadelesinin gelişimi ister istemez savaşım, şimdiye kadar ortaya koyduğu tüm öğretilerini benim-senilmesiyle beraber daha geniş ve yüksek bir düzeyde tekrar başlayacaktır; böylece işçi sınıfı daha olgun ve bilinçli bir şekilde ister istemez yeni kavgalar sürdürecektir. Bunun için hem bugüne kadar hem de gelecekte gelişecek olan polonyalı proleterlerin savaşımını selamlıyarak E.P.'nin birinci sayısındaki yazımızın sonucunu tekrar ifade etmekte yarar görüyoruz.

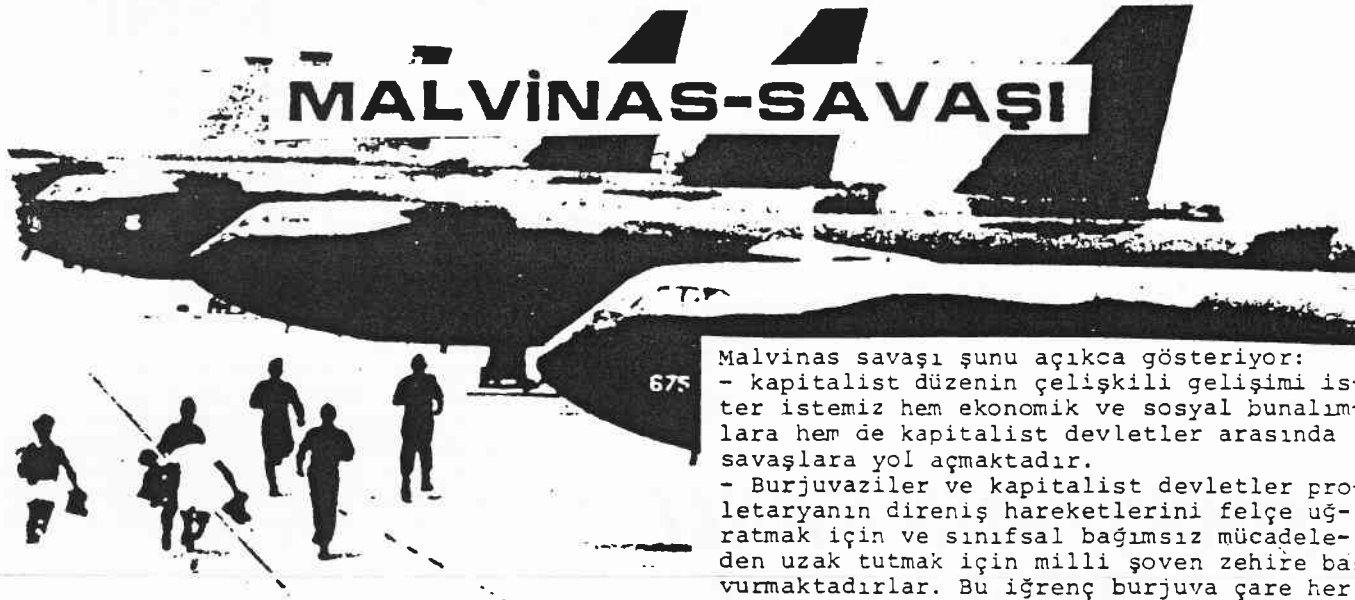
"Bütün bu engellere ve tuzaklara karşı bugün Polonya işçi sınıfı politik açıdan halen silahsızdır: en geniş kesimleri kendi proleter çıkarlarını korumak için öz olarak devletin etkisinden ayrı olarak sendikal örgüt etrafında toplanarak mücadele etmek istiyorlarsa bile bu mücadeleyi yönetmek için sahte yardımcı güçlerin oyunlarından ve etkilerinden daha kopamamışlardır.

Bu şartlar altında günlük çıkarlarını korumak için kurduğu sendikal örgütün burjuva etkilerden bağımsız kalması Polonya proletaryası için çok güç olacaktır hatta uzun vadeli bir dönem için imkansız olacaktır. Bunun içinde gerçekten devrimci ve enternasyonalist bir komünist partinin etrafında işçi sınıfın birleşmesi ve örgütlenmesi zorunludur.

Böylece Polonyadaki grevler bütün ülkelerin işçilerin geleceğini açıkça göstermektedir. Ücretli köleliğin oluşturduğu sömürüye karşı işçiler ancak kendi öz örgütlenmelerine ve mücadele metodlarına dayanabilirler. Güncel çıkarlarını yerine getirebilmek için proletarya kendi burjuvazisinden ve kapitalist devletin etkisinden koparak reformist ve sınıflararası işbirlikçi oyunlardan uzaklaşması şarttır. Bu zorunlulukta kaçınılmaz olarak işçi sınıfın, ücretli köleliğinden kurtuluşuna kadar devrimci partinin yönetimi altında kapitalist düzene karşı proleter diktatörlüğünü kurmak için savaşmasını gündeme koyar.

İşte Polonyadaki grevlerin dünya işçi sınıfı için en önemli öğretileri!"

Arjantin ile İngiltere arasındaki gelişen silahlı çatışma tam bir modern savaşa dönüş-
tü. Zira bu savaş bölgesel nitelikte kal-
maktadır ve emperyalist düzenin bugünkü nes-
nel koşullarında hiç bir şekilde dünya har-
bine döşümez. Malvinas savaşının gerçek nede-
ni hem iki burjuva devletin arasındaki mad-
di, politik ve askeri rekabettin uzantısı
olarak o bölgedeki kaynakların (petrol) ve
zenginliklerin kontrolü ve yeniden paylaşı-
mı hem de Güney Atlantik'in stratejik dene-
timi için Malvinas adaların askeri üste
gevirilmeleri.

İngiliz emperyalizmi bir asırdan beri stra-
tejik ve ekonomik nedenlerden dolayı Falk-
land adıyla Malvinas adalarını işgal etmekte-
ydi. Bu nedenlerden dolayı Arjantin ordusu
ile adaları işgal ettikten sonra Malvi-
nas adalarını tekrar ele geçirmek için bü-
yük bir askeri seferberliğe başvurdu. Böy-
lece İngiliz emperyalizmi enternasyonal sah-
nede etki alanlarını korumakta hem de şovi-
nizm ve yurtseverlik adına kendi proletarya-
sını milli yani burjuva değerler etrafında
hapis tutma çabasında. Zaten şunu unutmamak
lâzım ki 2 seneden beri İngiltere'de fakir-
lik ve kapitalist sosyal baskı yüzünden hem
geniş grev hareketleri gelişmiştir hem de
Londra, Liverpool, Birmingham gibi kentler-
in işçi mahallelerinde mücadeleciler yoksul ve
işçi yığınları ayaklanmalar patlamıştır.
Böylece İngiliz emperyalist hükümeti şoven
akımlar aracılığıyla proleterleri ve sömü-
rülen kitleleri sınıfsal direnişden ve sını-
fseverlikten uzak tutma çabasında.

Aynı şekilde Arjantin burjuvazisi ise Mal-
vinas adalarını askeri şekilde işgal ederek
en vahşi şekilde, açık askeri terör ve dik-
tatorluk yolu ile, sömürdüğü kendi proletar-
yasını ve yoksul yığınlarını milli anti-
proleter ve gerici şoven bir cephe içersine
süreklemeaktadır. Böylece arjantin kapitalist
devleti iç sosyal sorunlarını unutturmak
için askeri milli birlik cephesini öne süre-
rek yığınların enerjisini dış düşmana karşı
ve burjuva nitelikte sözümona anti-sömürgeci
hareketle etkisiz hale getirme çabasında.
Bu iğrenç şoven manevrasayesinde Arjantin
devletin askeri juntası etrafında aşırı sağ-
dan stalinçi oportünist güçlere ve sendika
bürokratlara kadar geniş bir burjuva milli
cephe kurulmuştur. Bu tip cephede uniforma
altında olan binlerce arjantinli emekçilerin
ölümünü onaylamıştır.

Malvinas savaşı şunu açıkça gösteriyor:
- kapitalist düzenin çelişkili gelişimi is-
ter istemiz hem ekonomik ve sosyal bunalım-
lara hem de kapitalist devletler arasında
savaşlara yol açmaktadır.
- Burjuvaziler ve kapitalist devletler pro-
letaryanın direniş hareketlerini felçleştür-
mek için ve sınıfsal bağımsız mücadele-
den uzak tutmak için milli şoven zehire ba-
vurmaktadırlar. Bu iğrenç burjuva çare her
yerde kapitalistler tarafından kullanılmak-
tadır. Aynı şekilde Türkiye'de kapitalist
devleti senelerden beri türkiyeli emekçi
yığınların mücadelesini etkisiz hale ge-
tirmek için şovenizm zehirini kullanarak
Yunanistan ve Kıbrıs hakkında milli barışı
inşa etmişlerdir. Her defasında bu oyunlar
arjantinli, İngiliz, türkiyeli yunan yığın-
larına karşı düzenlenmiştir.

Haziran başında İngiliz ordusu Malvinas ada-
larını ve başkentini Port Stanley'yi tekrar
elde etti. Bunun üzerine Arjantin ordusu
İngilizlerle ateş kesi imzaladı ve yenilgi-
sini kabul etmeye zorlandı. Böylece her iki
burjuva devlet şoven oyunlara ve tuzaklara
kendi proletaryasını ve emekçi kitlelerini
sürükledikten sonra bu iğrenç savaşın maddi
acı hesabını bu yığınların ödettirecek. Böy-
lece ister istemez tüm ideolojik ve politik
manevralara rağmen her iki devletin sömür-
süne ve aldatıcı tavırlarına karşı arjantin-
li ve İngiltere'deki proleterler kendi öz
çıkarcılarını korumak için sınıfsal mücadele
yöntemlerine sarılmaları zorunludur.

TÜM BURJUVA MİLLİ ŞOVEN İĞRENÇ OYUNLARA VE
MİLTARİST PROPAGANDALARA KARŞI YAŞASIN İŞ-
ÇİLERİN SINIFSA SAVAŞI VE ENTERNASYONALİST
BİRLİĞİ !

MİLLİYETÇİLİK ZEHİRİNE KARŞI YAŞASIN PROLE-
TER ENTERNASYONALİZM !

Arjantinde

İngilterede

iki burjuva devletlerde aynı
şoven yalanlar ve milliyetçi
propaganda

FİLİSTİNLİ YIĞINLARIN DİRENİŞİ

1982 Mart ayından beri, İsrail ordusunun işgal ettiği bölgelerde geniş bir direniş hareketi gelişmektedir. Bu şanlı kitlesel direniş hareketinin nedeni, İsrail siyonist devletin yayılma ve işgal politikasında ya tmaktadır.

İsrail devleti en vahşi şekilde bu bölgelerde senelerden beri yoğun bir baskı politikasını sürdürmektedir. Bu devlet terörüne rağmen, Filistinli yığınlar tanklara karşı tek yumruklarıyla yaşama koşullarını savunmak için ayaklanma yoluna girdiler: sokaklarda barikatlar kurdular, kurşunlara karşı sopa ve taşla karşı koydular. Direnen kitleler esasen işçi tabakalarından (İsrailde-

SİYONİZMİN KANLI VAHŞİ SALDIRISI

1982 haziran başında İsrail ordusu Güney Lübnanı tekrar işgal ederek Beyrutta kadar ilerledi. Bu kanlı vahşi askeri saldırısının asıl nedeni filistinli yığınların tüm direniş olanaklarını yok etmektir. Böylece siyonist devletin askeri müdahalesi kuruluşundan beri filistinli kitlelere karşı en düzenli şekilde sürdürdüğü mülksüzleştirme, sömürü, milli ve dini ayırım politikanın doğal uzantısıdır. Bu baskı politikasının gerçek temeli en başta ABD emperyalizmi olmak üzere emperyalist güçlerin çıkarları için İsrailin oynadığı yerli jandarma rolüne dayanmaktadır.

Buğüne dek İsrailin Lübnandaki saldırısı en azından 20000 sivil, filistinli ve Lübnanlı savaşçının ölümüne sebep olmuştur ve halen devam etmektedir. Bu saldırı Birlesik Milletlerde ve enternasyonal kamuoyunun önünde yalancı ve sahte sözümona protesto gevezeliklere rağmen emperyalist devletler tarafından desteklenmektedir. Çünkü İsrail ordusu filistinli kitlelerini ve savaşçılarını yok ederek bu önemli bölgedeki sosyal çelişkilerinin bastırılmasına iştirak etmektedirler.

Fakat aynı şekilde Suriye devleti başta olmak üzere tüm arap devletleri protestolara rağmen aslında İsrail siyonist ordusunun ilerlemesini pratik yünden kolaylaştırmaktadırlar ve elverişli tavır takınmaktadırlar. Bu devletlerin tek endişeleri İsrailin askeri açıdan fazla yayılmasına ve kendi etki alanlarının giderilmesine dayanmaktadır.

Siyonist devletin etrafında, gelişkili bir biçimde olsa bile, tüm gerici devletlerin ve emperyalist güçlerin filistinli yığınlara karşı cephe kurmalarına rağmen filistinli kitleler İsrail ordusuna en kahraman şekilde karşı koyuyorlar.

KAHROLSUN İSRAİL SİYONİST DEVLETİ

KAHROLSUN EMPERYALİZM VE TÜM YERLİ GERİCİ ARAP DEVLETLERİ

FİLİSTİNLİ YIĞINLARIN KATLIAMINA HAYIR

YAŞASIN KAHRAMAN FİLİSTİNLİ YOKSUL VE EZİLEN KİTLELERİN KARŞIKOYMASI

YAŞASIN FİLİSTİNLİ SAVAŞÇILARIN ŞANLI MÜCADELELERİ

ki ve İsrailin işgal ettiği bölgelerde çalışan nüfusun %55'i işçidir, gittikçe mülksüzleştirilen fakir köylülerden ve yoksul yığınlardan oluşmaktadır. Filistindeki emekçi sınıflar en azından 80 seneden beri sistematik bir şekilde mülksüzleştirilme ve yoğun sömürü politikasının kurbanı olmuşlardır. Bundan dolayı Filistinli kitleler devamlı olarak direnmışlerdir. Her defasında bu direnme hareketleri emperyalist güçler tarafından ve onların yerli jandarma aleti olan devletler tarafından kanlar içinde bastırılmışlardır. Mücadele eden şanlı Filistinli emekçilerin hem İsrail tarafından hem de bölgedeki Ürdün, Lübnan ve Suriye devletleri tarafından zulüm ve terör içersinde bastırılmışlardır. Filistin sorunu gittikçe derinleştikinden dolayı emperyalizm için büyük bir stratejik önem taşıyan orta doğuyu barut fıçısına dönüştürmüştür. Bundan dolayı Filistinli yığınların her ayaklanmasında çeşitli zıtlıklara rağmen aynı emperyalist dengeyi korumakla görevlendirilen, Siyonist İsrail devleti ve gerici arap devletleri tarafından vahşi katliamlar düzenlenmiştir: 1970 senesinde Ürdün ordusu tarafından sürdürülen Kara Eylül katliamları, 1976 senesinde Tal El Zaatar iltica kampının İsraili-ler tarafından bombalanması. 1976'dan itibaren Lübnanda Suriye ordusunun kanlı baskı operasyonları vs..

Fakat her defasında Filistinli işçi ve yoksul kitleleri baskıya, zulüme, teröre, sefalete ve sömürmeye karşı tekrar ayaklanma ve direniş yoluna atılıyorlar.

Bu şanlı ve cesur hareketler önünde Filistin Kurtuluş Örgütü susmakla yetinmekte ve ancak en ilimlı şekilde protesto etmektedir. Aslında FKÖ'nün hedefi 10 seneden beri tutarlı ve güçlü bir kitlesel silahlı mücade- nin başını alıp radikal bir şekilde yöneteceğine, bu direniş sosyal hareketlerini Birleşik Milletler gibi emperyalist tartışma masalarında yığınlar bakımından sonuçsuz müzakerelerde bu hareketleri koz olarak kullanma çabasıdır.

Ortadoğudaki tarihsel gelişimin ortaya koyduğu en büyük gerçek şunu gösteriyor ki siyonist baskıya karşı savaşım hem İsrail devletini hem de tüm gerici arap devletlerini hedef olarak almayı gerektiriyor. FKÖ bunu gayet iyi bilmektedir. Bundan dolayı sömürülen Filistinli ve Arap emekçi yoksul yığınları mücadelesi karşısında en ilimlı ve korkak bir şekilde davranmaktadır. Gerçek amacı sosyal kurtuluştan ziyade yerli gerici ması ve ancak değişik bir şekilde düzeltilmesidir.

Bundan böyle tüm arap işçi ve yoksul kesimlerinin aktif desteğe çağıracağına FKÖ ancak arap devletlerinin (yani şimdiye kadar tüm mücadelelerde Filistinli kitlelerin çıkarlarını hep ihanet etmiş olan güçlerinin) politik ve moral desteğini beklemektedir. Bu arap devletlerde boş ve demagojik protestolardan başka, amerikan emperyalizminin aracılığını öngörmekten başka bir davranış göstermemektedirler. Bütün bu gelişkilere karşı ortadoğudaki sömürülen Filistinli işçi sınıfı yoksul yığınları ve tüm bölgenin emekçi kitlelerinin tek kurtuluş yolu, silahlı sınıf mücadelesine ve sınırların üstünden tüm proleterlerin yürekli birliğine dayanmaktadır. (devamı dokuzuncu sayfada)